

Arrest

nr. 272 156 van 29 april 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HAUWEN
Rue de Chaudfontaine 11
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER *loco* advocaat C. HAUWEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 15 januari 2020, samen met haar drie minderjarige dochters, A., N. en R., diende op 21 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 27 september 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 30 september 2021 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 21/01/2020

U werd gehoord in een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 24 juni 2021 van 08u40 tot 13u05, bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, meester Evelien VERSTRAETEN, loco voor meester Charlotte HAUWEN, was aanwezig gedurende het volledige persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 7 december 1977 in La Libertad. U hebt in El Salvador universitaire studies psychologie gevolgd, maar maakte deze opleiding niet af. Sinds 2001 woonde u in een huis dat uw eigendom was in Prado de Venecia, nummer 1, pasaje 3, huisnummer 29 in de gemeente Soyapango. Op 3 september 2004 huwde u met C. A. O. F., waarna hij bij u kwam wonen. Jullie hebben drie dochters, A. M. (O.V. (...)), N. D. (O.V. (...)) en R. A. (O.V. (...)). Toen jullie pas gehuwd waren, was uw echtgenoot heel jaloers. Zo was er een incident waarbij hij heel kwaad werd nadat u begroet werd door een collega, alsook een incident waarbij hij naar een restaurant kwam waar u was met uw collega's, van u eiste dat u naar buiten kwam en de auto van een van uw collega's wilde kapot slaan.

Sinds 16 augustus 2011 werkte u voor de kerk Jesucristo de los santos de los ultimos dias in Antigua Cuscatlan.

In 2014 ontdekt u dat uw echtgenoot een affaire had en verbood u deze relatie. In juli 2014 werd uw echtgenoot op een gegeven moment heel kwaad, greep u bij uw hoofd waar uw kinderen bij waren en smeed uw hoofd tegen de muur, waarna hij vertrok. Jullie gingen uit elkaar en u verbleef enkele dagen bij uw schoonbroer. Toen uw echtgenoot er enkele dagen later werkmateriaal kwam ophalen, vroeg u hem om uit te leggen waarom hij was vertrokken, waarna hij u een slag op uw voorhoofd gaf waar zijn moeder bij was.

Op 28 september 2014 kwam hij de kinderen ophalen om naar de kerk te gaan. Nadat u hem vroeg om te helpen met het klaarmaken van de kinderen, werd hij kwaad. U besloot de politie te bellen, maar hij trok de telefoon uit uw handen, smeed u in de sofa en sloeg u in uw linkerzij. Uw echtgenoot diende vervolgens klacht in tegen u wegens psychologisch geweld omdat u hem vaak belde en berichten stuurde waarin u om uitleg vroeg waarom hij vertrokken was. Enkele dagen later, onder druk van uw zussen en vriendinnen van de kerk, besloot u zelf ook klacht neer te leggen. Op 10 november 2014 vond de zitting plaats voor de klacht die uw echtgenoot had ingediend. Uw echtgenoot was echter niet aanwezig op de zitting en gezien de bewijzen die u had, met name uw eigen klacht en het medisch attest, volgde er een nietigverklaring. U en uw echtgenoot, alsook jullie kinderen werden wel verplicht om naar aanleiding van zijn klacht psychologische therapie te volgen. Naar aanleiding van de klacht die u had ingediend, werd uw echtgenoot veroordeeld voor zware slagen en verwondingen met verzwarende omstandigheden. Hij kreeg hiervoor één jaar cel, die hij uitvoerde als een werkstraf voor de kerk in de kapel La Gloria in San Salvador.

Eind 2014 verhuisde u naar het huis van uw zus in Via Monaco, poligono 24, huisnummer 10 in Ciudad Versailles, San Juan Opico, in het departement La Libertad. In november 2016 werden u en uw echtgenoot terug een koppel en huurden jullie samen een huis in Via Monaco tegenover het huis van uw zus. In mei 2017 verhuisden jullie naar de gemeente Colon in het departement La Libertad op het adres residentie Las Avellanas, Poligono Q, huisnummer 91 in Las Arboledas. In mei 2017 zei u tegen uw echtgenoot dat u nieuwe schoenen nodig had omdat u wist dat hij schoenen had gekocht voor de vrouw waarmee hij een affaire had. Hij werd kwaad, greep u bij de hals en probeerde u te wurgen.

Op 25 oktober 2019 kwam uw echtgenoot terug van een werkreis uit Portugal. De volgende dag stuurde hij u een bericht waarin hij vroeg of u de scheidingsdocumenten zou aanvragen of hij het zou doen. De volgende dag verzamelde u uw dochters en vertelde u aan hen dat uw echtgenoot de scheiding aanvroeg. Hij werd kwaad, waarop u dreigde de politie te bellen en hij met een ijzeren kandelaar naar u smeed. U sloot zich op in een slaapkamer en uw echtgenoot vertrok.

Uw echtgenoot bleef in die periode aandringen op een scheiding. Toen u hem in november 2019 belde en vroeg waarom dit plots zo dringend was, zei hij u dat hij u anders in stukken ging snijden en u in de riolering zou worden teruggevonden. U besloot hierna om El Salvador te verlaten. U diende uw ontslag in in november en stopte met werken op 30 december 2019.

Op 14 januari 2020 vertrok u uit El Salvador met uw drie dochters. Jullie vlogen via Spanje naar België waar jullie op 15 januari 2020 aankwamen. Op 21 januari 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in. In april 2020 was er nog een rechtszitting gepland over uw echtscheiding. Omwille van COVID werd deze zitting echter uitgesteld. In september 2020 volgde er een nieuwe zitting, maar hij weigerde bij deze zitting een afspraak goed te keuren in verband met de alimentatie die hij moest betalen voor de kinderen waardoor de scheiding opnieuw niet kon doorgaan.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart (DUI), de paspoorten van uw dochters, uw reisinformatie, de toestemming van uw echtgenoot om met uw dochters naar België te reizen, de geboorteaktes van uw dochters, een kopie van de DUI van uw echtgenoot, de bijlage van een PV over een incident in het open centrum waarbij uw dochter werd lastiggevallen. Uw advocaat bezorgde het CGVS al per e-mail op 23 april 2021 het vonnis van de familierechtbank van Soyapango over de klacht die uw echtgenoot tegen u had ingediend en het vonnis van de vredesrechtbank van Soyapango waarin uw echtgenoot werd veroordeeld naar aanleiding van de klacht die u zelf indiende. Op 7 mei 2021 bezorgde uw advocaat ook per e-mail, de alimentatieregeling, uw echtscheidingsovereenkomst, de kennisgeving van de hoorzitting op 14 april 2020 van uw echtscheiding, documenten over uw tewerkstelling bij de kerk en documenten over uw lidmaatschap bij de kerk.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt immers dat u omwille van uw problemen een voorkeur uitte om verder gehoord te worden door vrouwelijke medewerkers.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u gehoord door een vrouwelijke protection officer, alsook bijgestaan door een vrouwelijke tolk. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken

Vooreerst moet erop gewezen worden dat internationale bescherming pas wordt toegekend indien er geen nationale bescherming mogelijk is. Het is aan u om eerst beroep te doen op deze bescherming of om aan te tonen dat deze voor u niet beschikbaar is. U blijft hierover echter in gebreke. Uit uw verklaringen en documenten blijkt namelijk dat u weldegelijk beroep kon doen op het rechtssysteem in uw land. U diende naar aanleiding van de mishandeling van uw echtgenoot in 2014 namelijk klacht in, en uw echtgenoot werd hiervoor veroordeeld voor slagen en verwondingen met verzwarende omstandigheden waarvoor hij een jaar gevangenis kreeg opgelegd, die werd omgezet in een werkstraf (CGVS, p. 14-15). Uw advocaat verwijst hiernaar in haar e-mail van 23 april 2021 en beweert dat uw echtgenoot slechts 72 uur werd vastgehouden, vrijgelaten werd en alleen een werkstraf uitzat in de kerk waar hij al werkte en waar u zelf ook werkte, waardoor er in de praktijk geen beschermende maatregelen werden genomen. Uit het vonnis dat u neerlegt blijkt weliswaar dat de gevangenisstraf van uw echtgenoot werd omgezet naar een werkstraf van 48 werkweken, maar blijkt ook dat als uw echtgenoot deze straf niet zou naleven, hij zou moeten instaan voor de gevolgen (document 5). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat uw echtgenoot inderdaad zijn werkstraf uitvoerde in de kerk, maar dat hij dit in La Gloria, San Salvador deed (CGVS, p. 15), terwijl u werkte in Antigua Cuscatlan in het departement La Libertad (CGVS, p. 13). Bovendien stelt u dat uw echtgenoot ook een contactverbod kreeg, en hij dit ook respecteerde (CGVS, p. 17). Ook uit het vonnis naar aanleiding van de klacht die uw echtgenoot indiende tegen u voor psychologisch geweld valt op te maken dat u weldegelijk kon rekenen op de hulp van de autoriteiten van uw land. Er valt namelijk in te lezen dat uw dochters als beschermende maatregel onder uw persoonlijke zorg werden geplaatst, het ook aan u toekomt om de nodige zaak op te starten aangaande uw kinderen zoals aanbevolen door de sociaal werkster en de psycholoog en u professionele bijstand kreeg van het Centrum voor Psychosociale zorg (document 4).

Dat u vervolgens in 2019 niet opnieuw beroep deed op de autoriteiten van uw land is zeer bevreemdend, te meer u ook beweert dat uw echtgenoot ook geweld tegen uw dochters zou gebruiken (CGVS, p. 17). U verklaart bovendien dat uw echtgenoot u op 27 oktober 2019 een ijzeren kandelaar naar u heeft gegooid (CGVS, p. 8). U zou tegen uw echtgenoot hebben gezegd dat u de politie ging bellen en verklaart dat u hieraan dacht omwille van wat er u eerder was overkomen, toen uw echtgenoot uw rib had gebroken (CGVS, p. 8). U deed dit echter niet omdat de zittingen in de rechtbank een soort hel voor u waren geweest waardoor u niet meer kon eten of slapen en heel veel gewicht verloor (CGVS, p. 8, p. 15). Het CGVS wil de psychologische tol van dergelijke procedures niet minimaliseren, maar dit is geen afdoende reden om niet opnieuw beroep te doen op de gerechtelijke instanties van uw land. Bovendien kreeg u in die periode ook psychologische bijstand, en verklaart u hierover dat u daar ook kon spreken over de problemen die u had (CGVS, p. 15). U kan het CGVS bijgevolg niet overtuigen dat u zich niet meer kon richten tot de bevoegde instanties in uw land alvorens ervoor te kiezen naar België te reizen en een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Verder dient er te worden opgemerkt dat, alhoewel het CGVS de door u ondergane mishandeling niet in twijfel trekt, er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring met betrekking tot de doodsbedreigingen die uw echtgenoot naar u zou hebben gericht. Zo dient er als eerste opgemerkt te worden dat u dit naliet te vertellen bij DVZ. Uw advocaat liet in haar e-mail van 23 april 2021 weliswaar al weten dat u tijdens het interview van DVZ geen tijd had om alles te vertellen, omdat uw verhaal erg lang is en er veel te vertellen valt, en zij hierbij inderdaad ook aanhaalt dat uw echtgenoot had bedreigd u in stukken te snijden. Het is echter uitermate vreemd dat u dit incident niet zou vermelden bij DVZ, gezien u dit zelf aanduidt als uw concrete vluchtaanleiding (CGVS, p. 16). Gevraagd waarom u niets over dit incident verteld hebt bij DVZ, poneert u echter dat u dit wel heeft gedaan, maar u niet weet of het nu dat was waarvan uw advocaat heeft gezegd dat het niet genoteerd stond, maar dat het inderdaad de reden was dat u het land verliet (CGVS p. 18). U verklaarde echter aan het begin van uw persoonlijk onderhoud dat u de persoon die u in het Spaans interviewde goed had verstaan, u de notities met uw advocaat had nagekeken en u slechts een fout bemerkte, meer bepaald dat er 2020 werd neergeschreven in plaats van 2019, maar verder stelt u expliciet dat alles in orde was (CGVS, p. 2). Bovendien werd u ook gevraagd of u alle redenen die aanleidingen hebben gegeven heeft kunnen vermelden bij DVZ, wat u bevestigt (CGVS, p. 3).

U beweert verder dat uw echtgenoot dacht dat u naar Guatemala ging met de kinderen en hij u wel de toestemming heeft gegeven om met de kinderen het land uit te gaan en deze documenten, waarin staat dat u naar België komt met de kinderen, gewoon tekende zonder ze te lezen (CGVS, p. 11). Aan uw bewering dat uw echtgenoot deze documenten niet gelezen heeft terwijl hij er wel zijn handtekening heeft ondergezet, kan geen geloof worden gehecht gezien dit om notariële aktes gaat waarin te lezen valt dat ze werden voorgelezen aan de aanwezigen en er ook in valt te lezen dat uw echtgenoot effectief aanwezig was (document 13). Dat u überhaupt het risico zou nemen om uw echtgenoot zo gedetailleerd te laten lezen waar u naar toe ging met uw dochters – in het document staat namelijk specifiek dat u op 14 januari 2020 zou vertrekken naar Brussel, België (document 13) - terwijl uit uw verklaringen ook blijkt dat uw echtgenoot voor zijn werk naar Europa reisde (CGVS, p. 7), kan niet in overeenstemming gebracht worden met uw beweerde vrees.

Bovendien is het onbegrijpelijk dat u geen hulp meer zou hebben gezocht bij de autoriteiten van uw land. Uw uitleg dat u niet wilde afwachten en zien wat er met u zou gebeuren, kan niet overtuigen (CGVS, p. 17). U situeert dit incident tijdens uw persoonlijk onderhoud eind november 2019, misschien op 24 november (CGVS, p. 16). In uw opmerkingen die u het CGVS bezorgde per e-mail op 9 juli 2021 laat u nog weten dat u zich vergiste en dit incident plaatsvond op 14 november 2019, en wachtte vervolgens nog twee maanden, tot 14 januari 2020 om uw land te verlaten. Gevraagd of het dan niet nodig was om in die periode stappen te ondernemen voor uw veiligheid, werpt u eerst op dat uw echtgenoot op dat moment niet in het land was, u nog niet voldoende geld had voor uw vliegtickets en u nog een maand moest werken (CGVS, p. 17). Geen van deze excuses biedt echter een degelijke uitleg waarom u geen beroep deed op de autoriteiten nadat u met de dood zou zijn bedreigd door uw echtgenoot.

Uw advocaat haalt in haar e-mail van 23 april 2021 nog aan dat vrouwen systematisch vervolgd worden in El Salvador en de Salvadoraanse staat hieraan medeplichtig is door in de praktijk vrouwen niet te beschermen tegen het geweld dat hen wordt aangedaan. Dit heeft echter enkel betrekking op de algemene situatie voor vrouwen in El Salvador. Het CGVS ontkent niet dat de situatie van vrouwen in El Salvador precair is, uw profiel als vrouw op zich volstaat echter niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat

u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw paspoort, identiteitskaart, de paspoorten van uw dochters, de geboorteaktes van uw dochters, de identiteitskaart van uw echtgenoot, uw reisinformatie, de documenten over uw tewerkstellingen en het lidmaatschap van de kerk hebben slechts betrekking op jullie identiteit, reisweg en uw werk. Deze elementen staan hier momenteel niet ter discussie.

De echtscheidingsovereenkomst, alimentatieregeling, de volmacht van uw advocaat voor uw echtscheidingsprocedure en het document met betrekking tot de hoorzitting van 14 april 2020 hebben slechts betrekking op het feit dat u en uw echtgenoot in een echtscheidingsprocedure zitten, ook dit staat hier momenteel niet ter discussie.

De PV-bijlage die u neerlegt met betrekking tot een incident dat uw dochter zou zijn overkomen in het open centrum waarin u verblijft in België, houden geen verband met de redenen waarom u niet kan terugkeren naar El Salvador (CGVS, p. 12).

De overige opmerkingen die u het CGVS nog bezorgde per e-mail op 9 juli 2021 kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen gezien ze de inhoud ervan enkel bevestigen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes

omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Het verzoekschrift zet uiteen als volgt:

“Schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en van artikelen 48/3 tot artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

V.1. In hoofdvolgorde: groepsvervolging - systematische vervolging van vrouwen in El Salvador

Volgens de rechtsleer:

“La crainte fondée de persécution doit être établie individuellement. Le demandeur d'asile doit démontrer des éléments personnels à l'origine de sa crainte fondée de persécution. Dans certains cas, cependant, les informations disponibles sur le pays d'origine du demandeur d'asile démontrent que l'appartenance à certains groupes suffit pour fonder la persécution. L'existence de telles « persécutions de groupe » dispense le demandeur d'établir des facteurs individuels du risque de subir la persécution autres que celui de l'appartenance au groupe dont l'ensemble des membres sont persécutés ” (S.Sarolea et L.Leboeuf, “La réception du droit européen de l'asile en droit belge: la directive qualification”, CeDIE, UCLouvain, 2014, p.58; CCE, n°100 966, 15 avril 2013; n°24 425 12 maart 2009).

De verzoekster en haar minderjarige dochters behoren tot de groep van Salvadoraanse vrouwen. Als vrouwen lopen zij een aanzienlijk risico om te worden vervolgd.

Volgens de beschikbare informatie is El Salvador een van de gevaarlijkste landen ter wereld voor vrouwen.

De beschikbare bronnen spreken van een "epidemie" van seksueel geweld tegen minderjarige vrouwen.

De systematische vervolging van vrouwen en meisjes in El Salvador wordt bevestigd door de COI Focus “El Salvador: Situation sécuritaire van 15 juli 2019”:

“Le média Univisión rapporte que depuis 2012, le terme « suicide féminicide » est une qualification juridique qui n'existe qu'au Salvador. Il renvoie au phénomène des femmes et filles qui se suicident pour échapper à la violence. Si les chiffres officiels montrent une légère baisse des féminicides pour l'année 2018, l'IDHUCA note que le taux de féminicide au Salvador est le plus élevé d'Amérique latine. Le viol de mineures atteint un niveau épidémique, s'aggravant avec l'impunité, avec un taux de 24/100.000 en 2018106

Un documentaire publié en décembre 2018 révèle qu'une femme meurt ainsi toutes les dix-huit heures. Cité dans un article de presse de janvier 2019, Amnesty International (AI) considère le Salvador comme un des pays les plus dangereux du monde pour les femmes. D'après Ormusa, une organisation qui oeuvre à faire cesser les violences envers les femmes, seules six femmes sur cent portent plainte à la police, par peur de représailles de la part des gangs et par peur d'être trahies par les autorités. Ormusa parle d'une épidémie de féminicide et de violences sexuelles. La police, relayée dans un article de presse, signale que 112 femmes ont été assassinées sur les quatre premiers mois de 2019.

Les femmes et les filles font régulièrement l'objet de menaces, d'extorsion, de recrutement forcé, d'intimidation, de séquestration et de violence (y compris sexuelle) de la part de membres de gangs, et lorsqu'elles résistent, des membres de leur famille peuvent aussi être menacés. Cette situation peut engendrer un déplacement. Un nombre significatif de meurtres de femmes est lié à l'activité des gangs mais l'incidence de la violence domestique est également élevée.

McNamara et l'IDMC expliquent ci-après les risques concrets que courent les femmes et les jeunes filles. Elles peuvent s'engager dans une relation sexuelle avec un membre de gang, avec des degrés de consentement très variables. Les femmes jeunes et les filles se voient infliger de façon systématique des abus sexuels, de l'exploitation sexuelle et de l'esclavage sexuel. Si une fille rejette les avances d'un membre de gang, elle met sa vie en danger. Une partenaire d'un membre de gang doit suivre un code de fidélité strict dicté par un machisme extrême au risque d'être torturée et tuée. Leurs corps sont souvent retrouvés mutilés ou démembrés. Les actes susceptibles d'être considérés comme de la trahison sont notamment la volonté de mettre un terme à la relation, l'infidélité ou le fait d'éveiller des soupçons d'infidélité, le fait de parler à un autre homme, le refus de rendre visite à son compagnon en prison, le fait d'avoir une relation non autorisée après le décès de son compagnon. Plus le compagnon occupe un rang élevé dans le gang, plus les risques sont élevés. Le gang MS13 est responsable de la torture et du meurtre de plus de femmes que les autres gangs.

En tant que membres de gangs, elles sont notamment chargées d'amener information et drogue aux leaders emprisonnés.

Les gangs ne sont pas leurs seuls tortionnaires. Le TAM révèle que des organisations de la société civile rapportent également des menaces contre elles de la part de policiers et de militaires.” (COI Focus, SALVADOR - Situation sécuritaire, 15 juillet 2019, https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf, pp. 15-16).

Zo bevestigt de COI Focus letterlijk dat “jonge vrouwen en meisjes systematisch onderworpen worden aan seksueel misbruik, seksuele uitbuiting en seksuele slavernij” door criminele bendeleden, en als ze zich verzetten, kunnen ook familieleden worden bedreigd.

Een groot aantal objectieve bronnen bevestigt dat vrouwen in het land van herkomst van verzoekster dagelijks worden gedood en misbruikt. In dit land wordt elke 10 uur een vrouw gedood en elke 3 uur een vrouw seksueel misbruikt. Toch is El Salvador (21.041 km²) een land dat kleiner is dan België (30.528 km²).

“In El Salvador, a small country of some 6.5 million, the defense ministry has estimated that more than 500,000 Salvadorans are involved with gangs. (This number includes gang members’ relatives and children who have been coerced into crimes.) Turf wars between MS-13, the country’s largest gang, and its chief rivals, two factions of Barrio 18, have exacerbated what is the world’s highest homicide rate for people under the age of 19. In 2016, 540 Salvadoran minors were murdered—an average of 1.5 every day.

While a majority of El Salvador’s homicide victims are young men from poor urban areas, the gangs’ practice of explicitly targeting girls for sexual violence or coerced relationships is well known. Since 2000, the homicide rate for young women in El Salvador has also increased sharply, according to the latest data from the World Health Organization. To refuse the gangs’ demands can mean death for girls and their families.

These conditions leave them with few options but to flee their country.”

“According to a 2016 article published by InSight Crime, El Salvador has the highest female murder rate in the world, with 8.9 homicides per 100,000 women in 2012 compared to 6.3 homicides per 100,000 women in Colombia, 5.3 in Brazil and 4.8 in Mexico; The Salvadoran Institute for the Development of Women (Instituto Salvadoreño para el Desarrollo de la Mujer; ISDEMU) indicated that in 2014, one woman was murdered every 40 hours and that in 2016, on average, one female was killed every 18 hours in the first four months. CEMUJER indicated that, in 2016, a woman is killed every 10 hours and a woman is sexually assaulted every 3 hours. A report on situation of violence against women in El Salvador published by ISDEMU states that, according to the data compiled by the National Civil Police (Policia Nacional Civil, PNC), the Office of the Attorney General (Fiscalia General de la República, FGR), and the Legal Medicine Institute (Instituto de Medicina Legal, IML), there were 1,062 violent deaths of women registered between January 2012 and June 2015. ”

“Discrimination and violence against women and girls is reported to be prevalent in El Salvador. The country has one of the highest recorded rates of femicides in the world, and young women are reportedly increasingly represented among the victims of forced disappearances. Domestic violence is reportedly considered the leading form of violence against women and girls in El Salvador, followed closely by violence perpetrated by gang members. There are reported cases of domestic violence by gang members against their wives and other female members of their own household; women and girls in this situation are often trapped as any attempt to report the violence or to escape the situation in the home would likely lead to targeting for violence by gang members, and may also put the womans family members at risk. Some women and girls also face stigma and prosecution as a result of the government’s restrictive approach to abortion.

In the territories where the gangs operate, sexual and gender-based violence against women and girls is reportedly widespread, as is the recruitment of girls to carry out tasks for the gangs. Women and girls perceived as being linked with a particular gang are reportedly also a target for rival gangs and they and other women and girls are reportedly abused, raped and killed as part of gang initiation rites, or if they try to leave the gang to which they belong or with which they are affiliated, or if they are seen to resist its authority in other ways, including by rejecting the sexual advances of a gang member.

Women and girls may be seen by gang members as their partners, even when a woman or girl has never consented to being in a couple. Women and girls in this situation are reported to be subjected to persistent violence, while being unable to seek protection due to the authority exercised by their “partner” in the area controlled by the gang.³¹⁴ Family members of women and girls who have problems with the gangs are also often targeted on the basis of their affiliation to the woman or girl in question.”

“El Salvador has among the world’s highest homicide rates. Gangs exercise territorial control over specific neighborhoods and extort residents throughout the country. They forcibly recruit children and subject women, girls, and lesbian, gay, bisexual, and transgender (LGBT) individuals to sexual abuse. Gangs kill, disappear, rape, or displace those who resist. These conditions have resulted in internal and cross-border displacement.

Security forces remain largely ineffective in protecting the population from such violence. They also have been implicated in serious human rights violations, including extrajudicial executions, sexual assaults, other acts of torture and other ill-treatment, and enforced disappearances. Impunity for such violations remains the norm. Girls and women accused of having abortions have been imprisoned for homicide and aggravated homicide. LGBT individuals face discrimination and violence with no effective state protection.”

"In 2016 alone, 524 women were killed, according to the Institute of Legal Medicine, the organization charged with identifying the dead and figuring out what killed them — one in every 5,000 women. But this number understates the extent of the slaughter. Only the bodies that are taken to morgues are counted, not those found dismembered in clandestine dumping grounds.

"Dead Salvadoran women are not considered a problem. They are, at best, an afterthought. Over the past few years, the Salvadoran government has attempted to establish truces with the criminal gangs, known as "maras," that operate in nearly every Salvadoran city in an effort to curtail the horrific trail of dead men left by the gang wars. The level of violence rises and falls — it's tempered when truces between the maras and the government are brokered and soars again after government crackdowns. In contrast, the murder rate among women has remained steady, according to the Observatory of Violence Against Women.

It is the women who survive violence and sexual assault — 10 per day — who pose a problem for Salvadoran society. Even more so when they turn to the police, the district attorney's office or hospitals for help, or when they dare report their attackers."

De bescherming van vrouwen door de politie en justitie in El Salvador is totaal ondoeltreffend.

Het Salvadoraanse strafrecht stelt verkrachting en geweld tegen vrouwen strafbaar. Door corruptie en angst voor represailles dienen vrouwelijke slachtoffers van geweld echter nooit een klacht in. De Salvadoraanse staat is medeplichtig aan de vervolging van vrouwen door hen in de praktijk niet te beschermen tegen de vele vormen van geweld die hun worden aangedaan:

"ORMUSA indicated that there are special police units with staff qualified to assist women victims of violence (...) However, ORMUSA noted that these units are monitored by gangs and women are afraid to go there to report domestic violence because gang members will perceive them as police informants providing information about gangs. ORMUSA pointed out that with a growing number of gangs, the number of domestic violence complaints has decreased as women fear to be considered as "informants " and therefore, prefer not to file complaints. "

"Several interlocutors noted that there are problems in the implementation of laws regarding violence against women in El Salvador. (...) Some judges, for example, have deemed the law as [translation] "unconstitutional" and "deliberately " refuse to implement it because they claim that it "unequally protects women with respect to men. "The Viceminister of Justice and Public Security indicated that the Special Comprehensive Law for a Violence-free Life for Women [translation] "faced many obstacles of a cultural nature because some judges are not aware and updated on these rights, and cultural issues such as machismo persist and that became a bulwark in its implementation. "

CEMUJER indicated that a "sexist bias" prevail among state institutions such as the PNC, the FGR, and the judiciary. Police authorities are overwhelmed with cases related to gang violence; thus cases of domestic violence or violence against women are not a priority. Interlocutors pointed out that women do not have confidence in authorities to file complaints with them. ORMUSA indicated that impunity for gender-based violence remains a problem and the government does not take steps to improve the situation. The Secretariat of Social Inclusion similarly stated that there are high levels of impunity in El Salvador regarding violence against women and domestic violence.

ORMUSA indicated that some prosecutors register femicides as deaths in connection to the indictable crime of "illicit associations" or other "less serious crimes." According to investigations conducted by ORMUSA at prosecutors' offices, 10 out of 11 femicides committed by gang members were registered as previously mentioned. Also, out of 978 cases of violence against women reported in 2014, only 4 resulted in convictions. Among Friends Association stated that officials of the PNC and the FGR often re-victimize persons reporting a crime. For example, some police officers and prosecutors blame women for provoking an assault. ORMUSA estimated that 70 percent of the prosecutors do not have training in dealing with violence against women. The Office of the Ombudsperson for the Defence of Human Rights (Procuraduría para la Defensa de los Derechos Humanos, PDDH) stated that FGR does not have resources or the capacity to investigate all the complaints they receive. The judiciary and the police are very weak in El Salvador and there is lack of trust in the judicial system and the police. Similarly, the Chief Justice of the Criminal Chamber of Supreme Court of Justice stated that the justice system faces challenges such as lack of administrative and economic resources, lack of adequate investigations by prosecutors, and corruption among judges. Other interlocutors also indicated that judicial corruption was a problem in El Salvador. Only 5 to 7 percent of all complaints made before authorities result in conviction. Sources indicated that communities consider gangs as an authority and turn to the gang instead of the police.⁵³ El Faro provided an example of a gang leader solving a domestic violence case by forcing the abusive husband to stop his abuse towards the wife and to pay child support. "

Volgens de VN - Comité voor de uitbanning van discriminatie van vrouwen (CEDAW):

" Violence à l'égard des femmes

24. Le Comité se félicite de la mise en place d'un cadre législatif et normatif visant à garantir une vie sans violence à toutes les femmes et la création d'un cadre institutionnel pour sa mise en oeuvre. Il est néanmoins préoccupé par ce qui suit :

- a) L'insuffisance des ressources allouées à la mise en oeuvre de la loi spéciale intégrale visant à garantir aux femmes une vie sans violence, en particulier au vu de la hausse des taux de féminicide et des taux élevés de violence familiale et sexuelle dont sont victimes les femmes et les adolescentes dans l'Etat partie;
- b) Le peu d'informations sur la manière dont les affaires de violence familiale sont traitées;
- c) Le faible nombre de poursuites dans les affaires de violence à l'égard des femmes et de féminicides et le nombre encore plus faible de condamnations;
- d) L'application limitée du Protocole d'intervention pour les enquêtes sur les féminicides et des ordonnances de protection et le fait que la réconciliation des victimes et de leurs agresseurs est généralement privilégiée;
- e) Le manque de dispositifs pour la protection, l'aide, le rétablissement et la réinsertion sociale des femmes victimes de violence sexiste;
- f) Le peu de mesures prévues dans le plan national de sécurité actuel pour assurer la protection et le rétablissement des femmes et des filles qui sont victimes de la violence des bandes organisées et des membres de leurs familles, compte tenu en particulier du lien entre la violence sexiste et les activités criminelles des bandes."

Er zijn maar weinig opvangcentra voor vrouwen die aan geweld proberen te ontsnappen:

"L'avocate qui travaille pour OR MU SA a précisé que les femmes victimes de violence qui désiraient être admises au refuge [traduction] « ne [pouvaient] être des victimes de violence de la part de membres de gangs, ni être âgées de moins de 18 ans, ni être accompagnées de [leurs] enfants, ni avoir des problèmes de santé » (avocate 12 août 2015, 62). La directrice du CGRS a dit que, selon un fonctionnaire de l'appareil judiciaire salvadorien interrogé par le CGRS, [l]es refuges exploités par des ONG au Salvador sont extrêmement rares.

Le Centre d'études sur les femmes (CEMUJER), situé à San Salvador,] n'a qu'un refuge, pouvant accueillir à peine deux ou trois femmes à la fois, et seulement dans des situations extrêmes. [...] le profond manque de places dans les refuges rend le travail des juges difficile puisqu'ils ne peuvent faire de recommandations viables, même aux victimes qui ont manifestement besoin d'un refuge (CGRS 14 août 2015, 16).

Bovendien is El Salvador een van de vijf landen in de wereld waar abortus volledig verboden is, zelfs in geval van verkrachting, gevaar voor het leven van de moeder of foetale misvorming. In El Salvador komen vrouwen die een abortus hebben ondergaan in de gevangenis terecht en worden vrouwen die een miskraam krijgen, beschuldigd van zware moord. Ze zitten tot 30 jaar gevangenisstraf uit.

Volgens het verslag "El Salvador : information sur la violence envers les femmes, y compris sur la violence sexuelle non conjugale, les lois, la protection offerte par l'État et les services de soutien" (2015) van de Immigration and Refugee Board of Canada:

"Selon AI, les femmes et les filles qui cherchent à se faire avorter parce que la poursuite de leur grossesse représenterait un risque mortel pour elles ou parce qu'elles sont tombées enceintes à la suite d'un viol [version française d'AI] « s'expos[ent] à une lourde peine d'emprisonnement » (AI 25 févr. 2015, 20). D'après des médias, le Salvador a l'une des lois contre l'avortement les plus strictes au monde (The Guardian 17 avr. 2014; BBC 18 oct. 2013). La BBC explique que [traduction] « les femmes qui font une fausse couche ou qui accouchent d'un mort-né sont parfois soupçonnées d'avoir provoqué un avortement et [qu'elles]peuvent même être emprisonnées pour meurtre » (ibid.). Au dire d'AI, [version française d'AI] « l'interdiction totale de l'avortement [...] met en péril aussi bien [la] vie [des femmes et des filles] que leur liberté » (AI 25 févr. 2015, 16). Selon AI, [un] nouveau code pénal entré en vigueur en 1998 au Salvador interdit l'avortement dans toutes les situations, sans exception. Les peines prévues pour les femmes accusées de s'être fait avorter sont sévères. Une femme déclarée coupable d'avoir eu un avortement s'expose à une peine de deux à huit années de prison. Les personnes déclarées coupables d'avoir aidé une femme à interrompre une grossesse avec son consentement s'exposent à la même peine. Les professionnels de la santé qui aident des femmes s'exposent à une peine plus lourde, variant de 6 à 12 ans. [...]l'Assemblée législative a aussi adopté une modification de la constitution du Salvador qui reconnaît le droit à la vie dès la conception, rendant ainsi plus difficile une libéralisation éventuelle de la loi (ibid. sept. 2014, 11)."¹⁰

Dit geweld tegen vrouwen in El Salvador is een opzettelijke en systematische praktijk van criminele bendes, zowel van de staat als van andere Salvadoraanse mannen, die elke Salvadoraanse vrouw zonder onderscheid kunnen treffen, alleen maar omdat ze tot die groep behoort.

Verzoekster vreest ook voor de toekomst en de integriteit van haar minderjarige dochters. In El Salvador, is er geen toekomst voor vrouwen.

Het CGVS heeft geen enkele instructiemaatregel genomen met betrekking tot de systematische vervolging van vrouwen.

De verzoekster en haar dochters moeten als Salvadoraanse vrouwen worden erkend als vluchteling.

V.2. In subsidiaire orde: individuele omstandigheden

a) Samenvatting van de gronden van de bestreden beslissing

Er zij op gewezen dat het CGVS de mishandeling en het fysieke geweld die verzoekster tijdens haar huwelijksleven door haar ex-man zijn aangedaan, niet ter discussie stelt, namelijk de gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan in 2014 (waarvoor de echtgenoot is veroordeeld), in mei 2017 (poging tot wurging) en in oktober 2019 (afranselingen met een ijzeren kandelaar).

Het CGVS was echter van mening dat verzoeksters angst voor haar ex-echtgenoot ongegrond was, omdat:

> verzoekster had het risico genomen om haar echtgenoot een machtiging te laten ondertekenen om met haar dochters naar België te reizen;

> uit de ingediende stukken blijkt dat de autoriteiten van El Salvador in 2014 daadwerkelijk hebben ingegrepen en dat verzoekster zich opnieuw tot haar autoriteiten diende te wenden voor de gebeurtenissen die zich na 2014 hebben voorgedaan ;

> de doodsbedreigingen die haar echtgenoot vóór haar vertrek in november 2019 heeft geuit, niet geloofwaardig waren voor zover verzoekster heeft verklaard dat dit de reden van haar vertrek was en zij deze bedreigingen toch niet aan de vreemdelingendienst heeft gemeld;

> verzoekster na de in november 2019 ontvangen bedreigingen geen contact heeft opgenomen met de autoriteiten in haar land en tot januari 2020 heeft gewacht alvorens El Salvador te verlaten;

b) Met betrekking tot het door verzoekster geleden geweld en de doodsbedreiging

De motivering van het CGVS is volstrekt onvoldoende om vast te stellen dat de vrees van verzoekster voor vervolging door haar echtgenoot ongegrond is en is duidelijk in strijd met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Er wordt niet betwist dat verzoekster reeds herhaaldelijk door haar vroegere echtgenoot is mishandeld.

Overeenkomstig artikel 48/7: “Hef feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aan wijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen”.

Er is absoluut geen goede reden om aan te nemen dat zij niet opnieuw door haar ex-man zal worden vervolgd indien zij naar haar land van herkomst terugkeert:

- hoewel haar echtgenoot reeds in 2014 was veroordeeld, aarzelde hij niet om bij verschillende gelegenheden opnieuw in de fout te gaan, hetgeen niet wordt betwist ;

- Uit de verklaringen van verzoeker blijkt duidelijk dat hij boos op haar is en weigert de door hem vóór de echtscheiding ondertekende overeenkomsten te bekrachtigen betreffende de alimentatie die hij aan verzoeker moet betalen en het recht op voogdij over de kinderen. De uitspraak van de echtscheiding werd door de rechterlijke autoriteiten in El Salvador uitgesteld tot een latere zitting wegens de pandemie, maar ook omdat verzoeksters ex-echtgenoot weigerde in te stemmen met de voorwaarden van de echtscheiding;

- het enkele feit volgens het CGVS dat de doodsbedreigingen niet vaststaan, niet toestaat dat verzoekster wordt geacht geen gevaar te lopen en dat verzoeksters ex-man niet langer een bedreiging voor haar integriteit vormt; ter herinnering: hij heeft haar in oktober 2019, kort voor haar vertrek, opnieuw fysiek aangevallen;

- de ex-man van verzoekster heeft reeds geprobeerd om via Instagram contact op te nemen met haar dochters (CGVS, blz. 11)

- Gezien het temperament van verzoeksters ex-echtgenoot, is het waarschijnlijk dat hij zeer boos op haar is omdat zij met haar kinderen naar België is vertrokken zonder hem dit uitdrukkelijk persoonlijk te hebben

meegedeeld. Verzoekster heeft hem enkel via haar advocaat een overeenkomst laten ondertekenen en de echtgenoot heeft ondertekend zonder de bepalingen van de overeenkomsten te lezen (zie hieronder). In het verleden is hij al kwaad en gewelddadig geworden over veel minder (bijvoorbeeld die keer dat verzoekster hem vroeg haar schoenen te kopen).

Het CGVS herinnert er ook niet aan dat twee van verzoeksters dochters, N. en R., ook al door hun vader zijn geslagen (CGVS, p. 17) en dat er ook een risico bestaat dat de vader opnieuw gewelddadig tegen hen zal zijn.

Voorts kunnen de verbale doodsbedreigingen die in november 2019 zijn geuit, niet serieus worden betwist. Verzoekster heeft deze spontaan vermeld in de brief van haar advocaat die zij vóór het onderhoud bij het CGVS heeft gezonden, alsook in haar vrije verhaal bij het CGVS. Bij lezing van het gehele verslag van het gehoor bij het CGVS wordt duidelijk dat verzoekster volkomen eerlijk en transparant is over haar leven in El Salvador. Ze vertelt dingen duidelijk, spontaan, met details en het is duidelijk dat ze niet probeert te overdrijven of dingen beweert die niet gebeurd zijn. Het enkele feit dat de doodsbedreigingen niet in de vragenlijst van de DVZ zijn vermeld, laat niet toe dat het bestaan van deze bedreigingen in twijfel wordt getrokken, evenmin als het feit dat zij een gegronde vrees heeft om door haar ex-man te worden vervolgd indien zij terugkeert; gelet op het dossier in zijn geheel en op het geweld dat verzoekster reeds in het verleden is aangedaan, zijn deze bedreigingen volkomen plausibel.

Er zij ook op gewezen dat verzoekster geen Nederlands spreekt en bijgevolg de vragenlijst bij de DVZ onmiddellijk voor haar gehoor niet heeft kunnen lezen. Het feit dat de bedreigingen niet in het vragenformulier van DVZ waren vermeld, was haar raadsman reeds enkele maanden vóór de terechtzitting opgevallen, en deze had het bestaan van deze doodsbedreigingen in een brief aan de wederpartij vermeld. Tijdens het onderhoud herinnerde verzoeker zich niet wat er in het Nederlands was geschreven in de vragenlijst en dat de doodsbedreigingen niet waren vermeld (CGVS, p.3: "ik ben er niet honderd procent zeker van of de advocaat nog iets anders had aangedaan in het verslag. Ik herinner me het ook niet"; CGVS, p. 18: "ik weet niet of het dat is dat mijn advocaat ook vermeld stond dat het niet genoteerd ston, want het is inderdaad de reden dat ik beslist heb om het land te verlaten"). Verzoekster is ook verbaasd dat deze doodsbedreigingen niet worden vermeld, aangezien zij oprecht meent dat zij deze tijdens haar interview bij DVZ heeft vermeld.

In de tweede plaats, met betrekking tot de door haar echtgenoot ondertekende toestemming voor verzoekster om met haar kinderen naar België te komen, verklaarde verzoekster het volgende :

-Is hij ervan op de hoogte dat u de kinderen dan het land hebt uitgenomen?

Hij heeft zijn akkoord gegeven in documenten hiervoor omdat hij dacht dat we naar Guatemala gingen. Een maand nadien, ging hij ze opzoeken op school en vernam hij dat ze daar niet langer waren ingeschreven, dat weet ik omdat hij dat aan mijn zus gezegd had. Vervolgens heeft iemand met toegang tot die info van de kerk hem moeten laten weten dat mijn dossier werd doorgestuurd naar hier in België omdat ik hier ook nog steeds naar de kerk ga. Hijzelf heeft tegenwoordig geen enkele verantwoordelijkheid meer in de kerk. Dus waarschijnlijk is het via zijn broer of via iemand anders.

-Hebt u eigenlijk de toestemming om met de kinderen hier in België te zijn?

Nee want hij heeft de documenten gewoon ondertekend, zoals hij dat voor vele zaken gedaan heeft. Hij leest documenten niet, hij tekent gewoon. Hij dacht dat het was om naar Guatemala te gaan omdat we traditiegetrouw jaarlijks op verlof gingen daar.

-U zegt hij tekent ze gewoon, dus er zijn documenten waarin hij zijn toestemming geeft om naar België te komen?

Dat is wat ik wilde zeggen, dat hij het gewoon tekende. Ik denk dat ik ze hier heb. Laat ik het allemaal zo? want het zijn ook kopies.

(CGVS, p. 11).

Ook hier was verzoekster tijdens het gehele onderhoud zeer spontaan en werkte zij mee aan de bewijslast door transparant te zijn en alle haar ter beschikking staande documenten over te leggen. Het CGVS trekt daarom de meeste van haar verklaringen niet in twijfel.

De advocaat die de pre-scheidingsdocumenten heeft opgesteld en laten ondertekenen, was de zuster van verzoeker (CGVS, blz. 15). De echtgenoot van verzoeker kent de zuster van verzoeker goed. Hij tekende zonder na te denken en zonder te lezen. Verzoekster heeft geen verdere uitleg, want zo is het gebeurd. Hij heeft niet gemerkt dat ze met haar dochters naar België zou vertrekken.

De ex-echtgenoot was bevriend met de familie van verzoekster, en hij stelde zich niet veel vragen alvorens te tekenen. Hij had er geen bezwaar tegen dat de zuster de echtscheiding alleen zou regelen. Verzoekster had namelijk verteld dat zij in 2016 soms naar het huis van haar zus ging en haar ex-echtgenoot in de keuken zag met de moeder van verzoekster, alsof alles normaal was (CGVS, p. 12).

In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, werd het document nooit voor de notaris in aanwezigheid van beide partijen herlezen. Het document is nooit voorgelezen aan verzoeksters ex-echtgenoot.

Zoals verzoeker zei: "het is pas nadien dat hij beseft heeft wat er in stond en de tijd dat hij zou kunnen spenderen met de kinderen en het feit dat hij niet met hen kon blijven en zei oh maar ik wou met hen kunnen reizen" (CGVS, p. 16). Zoals verzoeker heeft verklaard, ging hij pas een maand nadat hij had getekend naar de school van zijn dochters (nadat zij el Salvador hadden verlaten) en kreeg hij te horen dat zij niet langer op school waren ingeschreven.

Er zij op gewezen dat verzoekster, om te kunnen reizen, geen andere keuze had dan overeen te komen dat zij met haar kinderen naar België kon reizen. Zelfs indien zij het risico nam dat hij het document dat hij ondertekende werkelijk zou lezen en hun bestemming zou vernemen, had zij weinig andere keuze dan haar huid te redden.

Het is ook van belang erop te wijzen dat verzoekster sinds augustus 2011 een goed betaalde baan had in de kerk die zij in El Salvador bezocht en waarvan zij genoot in vergelijking met de levensstandaard in dat land (CGVS, p. 13). Daarvoor werkte ze in een bank. Zij had geen economische reden om in België te komen wonen, aangezien zij voor deeltijds werk driemaal meer verdiende dan een voltijdse werknemer in El Salvador. Zij bezat zelfs een huis in Sayapango waarvoor zij een lening had gekregen (CGVS, p. 10). Bovendien wonen haar moeder, broers en zusters in El Salvador en kent zij niemand in België of Europa. Zij had geen andere reden om hierheen te komen dan de onzekerheid waarin zij zich in haar land bevindt en de angst om door haar ex-man te worden vermoord of mishandeld.

In België heeft verzoekster geen werk kunnen vinden. De mormoonse kerk die zij in België bezoekt, is dezelfde, maar deze kerk is in ons land veel minder ontwikkeld. Het heeft niet echt een administratief bureau en heeft zeer weinig mensen in dienst. De aanvrager kan niet in deze kerk in België werken.

Deze omstandigheden tonen ook aan dat verzoekster werkelijk bang is om in haar land van herkomst te worden vermoord en geen andere reden heeft om naar België te komen.

Hoewel verzoekster tot januari 2020 heeft gewacht alvorens te vertrekken, heeft zij duidelijk uitgelegd dat haar echtgenoot in die periode niet in El Salvador was, dat zij op zijn salaris wachtte om de vliegtickets te boeken en dat zij zich in die periode meestal thuis schuilhield en niet langer het openbaar vervoer nam. Haar dochters gingen ook niet meer naar school (CGVS, p. 17).

c) Met betrekking tot de daadwerkelijke bescherming van de Salvadoraanse autoriteiten

Verzoekster legt zeer overtuigend uit waarom zij de politie niet heeft gebeld (CGVS, blz. 8) na het incident in oktober 2019:

-Vertel mij eens meer over het voorval dat hij kwaad werd?

Omdat ik dat dus dit vertelde aan mijn dochters werd hij kwaad. Hij zei is dat dan je strategie. Het was net alsof hij vond dat ik hem provoceerde. Ons huis heeft twee verdiepingen. En dus daar is er een ijzeren versiering om kaarsen in te plaatsen en dat heeft hij dan vast gegrabbeld en hij heeft er mee gesmeten. Hij heeft het ook gedaan omdat ik gezegd had dat ik de politie ging bellen. Ik liep toen de trap op naar boven om me te kunnen opsluiten met de sleutel. Het is toen dat de jongste achter me aanliep omdat ik zei dat ik weg zou gaan en zei ik ga met je mee, maar uiteindelijk is hij degene die vertrokken is.

-Waar wilde u zich dan juist opsluiten?

Ik wilde naar mijn slaapkamer gaan, alle slaapkamers bevonden zich boven, dus ik liep weg, de trap op omdat ik me wilde opsluiten in de slaapkamer.

-Uw echtgenoot is hij onmiddellijk vertrokken, of heeft hij gewacht en nog wat anders gedaan?

Hij is onmiddellijk vertrokken. Ik heb geen rijbewijs, hij wel, hij heeft de auto genomen en is vertrokken.

-Waarom wilde u de politie bellen?

Omwille van mijn eerste ervaring in het verleden, waar hij me vastgreep en een rib gebroken heeft.

-En hebt u dan ook effectief de 27ste de politie gebeld?

Nee.

-Waarom niet?

Omdat ik net die eerste ervaring al had meegemaakt. Het was voor mij echt een soort hel geweest om door al die zittingen te gaan door de rechtbank en daardoor besloot ik niet te doen. (vz emotioneel).

-Ik heb dat nooit meegemaakt, dus ik kan me niet zo goed voorstellen watje bedoeld als je zegt 'het is een soort hel'. Kan je mij daar eens meer over vertellen, zodat ik het beter begrijp. Ik begrijp dat het moeilijk is voor, maar ik zou er graag een beter beeld over hebben.

Dus, het zit zo, in 2014, waren we op weg naar de kerk. Ik had toen een relatie van hem met een andere dame verboden, en hij werd vanaf dan een soort vijand van mij. Hij gedroeg zich als een vijand. Tot op een moment dat hij een keer echt heel kwaad werd. Hij vernederde mij ook heel vaak En dus die keer dat hij kwaad werd, grabbelde hij me bij mijn hoofd vast voor de kinderen en smeed hij mijn hoofd tegen de muur. En hij ging toen het huis uit. Dat was in juli 2014.

En dan op een keer nadat hij het huis verlaten had, kwam hij de kinderen ophalen om naar de kerk te gaan, hij was ondertussen al maanden weg, de datum staat in de veroordeling, het was 28 september. Hij kwam toe, hij ging in de sofa zitten met zijn telefoon. Ik zei hem dat als hij kwam het was om te helpen, niet gewoon om te zitten. Hij was kwaad en stuurde onze jongste, R., stuurde hij haar alleen om een bad te nemen. En hij werd nog kwader gezien zijn houding besliste ik om de politie te bellen. Ik had de telefoon vast en had het nummer ingeduid. Hij trok de kabel uit de handen en zei ah zo wil je het spelen en smeed me in de sofa en sloeg me hier in mijn linkerzij (wijst naar zij). Ik wist niet wat er gebeurd was en voelde gewoon een heel hevige pijn, hij nam de kinderen en vertrok.

(CGVS, p. 8)

-U vertelde mij daarstraks dat het juridisch proces heel moeilijk was voor u, kan u me dan eens meer vertellen waarom dat zo moeilijk was voor u?

Omdat ik wel in eerste instantie de situatie niet verwacht had. Ik had het moeilijk in de zin dat ik niet meer at, ik kon niet slapen. En ik verloor heel veel gewicht en werd heel mager. Ik woog op een bepaald moment nog maar 99 pond (libras - in kilos ongeveer de helft). En de dokter van de kerk, schreef me uiteindelijk dranksupplementen voor om me terug gewicht te laten toenemen.

(CGVS, p.15)

Er zij op gewezen dat verzoekster heeft uitgelegd dat zij aanvankelijk geen klacht durfde in te dienen over de afranseling die zij in 2014 had gekregen.

Het was omdat haar echtgenoot beweerde het slachtoffer te zijn van verbaal geweld en een klacht tegen haar indiende dat zij in de rechtbank belandde. Als onderdeel van haar verdediging in de rechtbank verwees zij naar de mishandelingen die zij had ondergaan. Vanwege de valse beschuldigingen van haar echtgenoot, en om zich tegen deze onterechte beschuldigingen te kunnen verdedigen, werd zij door haar entourage onder druk gezet om ook een klacht in te dienen, zodat de waarheid kon worden vastgesteld (CGVS, p. 9). Zij verrichtte daarom medische onderzoeken om objectieve bewijzen van het geweld te verkrijgen en diende een klacht in met de hulp van haar advocaat-zus. Het is niet zeker dat de zaak zou zijn onderzocht op basis van de klacht van verzoekster alleen, indien de echtgenoot niet vooraf een klacht bij de rechter had ingediend, gezien de objectieve informatie over het gebrek aan daadwerkelijke vervolging van door vrouwen ingediende klachten wegens huiselijk geweld (zie hieronder).

Het CGVS lijkt geen onderzoek te hebben ingesteld naar het feitelijke verloop van de procedure voor de nationale autoriteiten. Pas een maand nadat zij aangifte had gedaan, nam de politie de zaak in behandeling en arresteerde haar ex-man voor 72 uur. Daarna werd hij weer vrijgelaten.

Het is waar dat de echtgenoot later naar aanleiding van de klacht is veroordeeld tot een jaar gevangenisstraf. Verzoeker heeft echter duidelijk gemaakt dat hij de straf in feite helemaal niet had uitgezeten. Wegens overbevolking van de gevangenissen in El Salvador werd de straf omgezet in een werkstraf van slechts enkele maanden (CGVS, blz. 14), in dezelfde kerk waar verzoeker werkte... Ook al zat hij zijn werkstraf uit in een ander kerkgebouw, en was het hem verboden om gedurende een bepaalde periode contact met haar op te nemen.

Voorts zij erop gewezen dat verzoekster naar aanleiding van de valse klacht van de ex-echtgenoot over "verbaal geweld" is vrijgesproken, maar dat de rechter heeft gelast dat een huwelijks therapie wordt gepland. Uit dit vonnis (overgelegd aan het CGVS) blijkt dat de rechter heeft gezegd dat verzoekster was geslagen en in feite het echte slachtoffer was, maar dat hij heeft bevolen dat het echtpaar samen naar een therapeut zou gaan (CGVS, blz. 15) in het belang van de kinderen en de voortzetting van hun huwelijk voor God... wat betekent dat zij op hetzelfde moment naar dezelfde plaats moeten gaan, ondanks het gevaar voor verzoekster...

Uit objectieve informatie over het land van herkomst blijkt dat de gerechtelijke autoriteiten die geconfronteerd worden met feiten van huiselijk geweld tegen vrouwen, de neiging hebben de voorkeur te geven aan een proces van verzoening met de agressor door bemiddeling van een therapeut met het oog op het redden van het huwelijk - hetgeen de neiging heeft ernstig voorbij te gaan aan de belangen van de slachtoffers van huiselijk geweld (zie hieronder).

Dit is het geval voor verzoekster, gelet op de motivering van het arrest waarbij voor verzoekster relatietherapie is gelast. In dit document staat onder meer dat "vervolgens het woord wordt gegeven aan Licenciado M. P. voor VERKLARINGEN, die uitdrukt dat: gezien de feiten die in de klacht en in het sociale onderzoek aan de orde zijn gesteld, de heer de dame aanklaagt, maar volgens wat in deze hoorzitting door hem is verklaard, zij het slachtoffer is in dit proces, maar opdat de meisjes baat zouden hebben bij het echtpaar, acht zij het gepast hen door te verwijzen voor een psychosociale behandeling, en hen ook naar de Ouderenschool te sturen". (vrije vertaling ES-NL)

(...) De advocaat heeft verzocht om voeging van de procedure: dat dit dossier wordt gewaarmerkt om te worden gevoegd bij de procedure van het openbaar ministerie, die reeds loopt. "

Uit dit arrest blijkt duidelijk dat de rechter, toen hij besloot om gezamenlijke relatietherapie te gelasten, op de hoogte was van het geweld en van de door verzoeker ingediende strafklacht.

Het is onjuist te stellen dat verzoekster, gelet op de hierboven beschreven concrete omstandigheden die door het CGVS niet ernstig worden betwist, na haar klacht in 2014 doeltreffende bijstand van haar autoriteiten heeft kunnen krijgen. Haar man recidiveerde vervolgens door haar opnieuw te slaan.

Het was in een bijzondere context en om zich te verdedigen tegen valse beschuldigingen dat verzoekster er in 2014 in was geslaagd een klacht in te dienen. Zij ging door een hel tijdens de rechtszaak en legde overtuigend uit dat zij veel gewicht had verloren en psychisch veel had geleden als gevolg van de klacht die zij tegen haar echtgenoot had ingediend. Het is dan ook begrijpelijk dat zij na de mishandelingen en bedreigingen in 2016 en in 2019 na de afranselingen geen nieuwe klacht heeft willen indienen. Enerzijds zouden de autoriteiten te laat ingrijpen zoals in het verleden en zij wilde niet afwachten wat er met haar zou gebeuren (CGVS, p. 17). Anderzijds was de door haar echtgenoot opgelegde straf in feite zeer licht en heeft hem er niet van weerhouden zich nadien gewelddadig met haar te blijven gedragen.

Ook moet worden opgemerkt dat verzoekster zeer gelovig is en dat het ondanks al het geweld moeilijk voor haar is om een klacht in te dienen, omdat zij empathie heeft voor een man van wie zij hield en omdat de kerk haar ook heeft geleerd om te vergeven, waardoor zij de fout heeft gemaakt om in 2016 weer met hem samen te komen na een verontschuldigungsbericht dat zij van hem had ontvangen (CGVS, p. 16).

In wezen is het voor een vrouw die het slachtoffer is van huiselijk geweld uiterst moeilijk om een klacht in te dienen tegen haar ex-partner. Dit is des te moeilijker in een patriarchale samenleving zoals die van El Salvador, waar huiselijk geweld uiterst gewoon is, waar vrouwen die klagen een schuldgevoel wordt aangepraat en waar het huwelijk wordt beschouwd als een religieuze instelling die moet worden gevrijwaard (zie infra). In deze context is het begrijpelijk dat verzoekster psychisch en fysiek uitgeput was tijdens de gerechtelijke procedure in 2014 en waarom zij geen nieuwe klacht wilde indienen. Dat betekent niet dat ze geen bescherming nodig had.

In feite heeft verzoekster in 2014 veel geluk gehad dat haar klacht niet is afgewezen en dat haar echtgenoot is veroordeeld (ook al was de straf minimaal in verhouding tot de ernst van de feiten).

Gezien de objectieve informatie over het land van herkomst, is er geen reden om aan te nemen dat, indien zij naar El Salvador zou terugkeren, de autoriteiten haar daadwerkelijk zouden beschermen, dat de politie onmiddellijk zou reageren en dat haar echtgenoot opnieuw zou worden veroordeeld.

Dit blijkt uit de hierboven reeds geciteerde informatie, alsook uit het onderstaande verslag van Immigration en Refugee Board of Canada : « El Salvador : information sur la violence conjugale, y compris sur les lois, la protection offerte par l'Etat et les services de soutien » :

« Des sources signalent que la violence conjugale au Salvador est un problème « grave » (...) et « généralisé » (ibid.). D'après les Country Reports on Human Rights Practices for 2014, publiés par le Département d'Etat des Etats-Unis, « [u]ne grande partie de la population juge que la violence conjugale est socialement acceptable » (ibid., 16). Dans un rapport qu'elle a rédigé après une mission de suivi au Salvador, la rapporteuse spéciale des Nations Unies sur la question de la violence contre les femmes affirme que, [d']après l'enquête nationale de 2008 sur la santé familiale, 31 p. 100 des femmes questionnées avaient subi des violences physiques avant l'âge de 18 ans. La même étude a révélé que 44 p. 100 des femmes ayant été mariées ou ayant vécu dans une union de fait avaient été soumises à de la violence psychologique, 24 p. 100 à de la violence physique et 12 p. 100 à de la violence sexuelle (Nations Unies 14févr. 2011,paragr. 18).

Parmi les sources qu'elle a consultées dans les délais fixés, la Direction des recherches n'a trouvé aucun autre renseignement allant en ce sens.

Parmi les incidents de violence conjugale au Salvador qui ont été signalés, on trouve les suivants : en septembre 2012, l'Assemblée législative a levé l'immunité d'un député de la Grande alliance pour l'unité nationale [Gran Ahanza por la Unidad Nacional (El Salvador s.d.d)] après son inculpation pour violence conjugale (E.-U. 19 avr. 2013, 15);

en 2012, six femmes ont été tuées par leurs conjoints, qui étaient des policiers (Al Jazeera 7 juin 2013).

Par ailleurs, l'agence de presse Inter Press Service (IPS) signale que six policiers ont été accusés de violence contre leur conjointe au cours des premiers mois de 2013 (10 avr. 2013);

en mai 2013, un ancien conseiller parlementaire a été frappé d'une peine d'emprisonnement de six ans pour avoir agressé physiquement son ancienne conjointe (El Salvador.com 19 mars 2014; Al Jazeera 7 juin 2013);

en mai 2013, un homme a été emprisonné pour avoir jeté de l'huile à friture chaude sur sa conjointe lors d'une querelle de ménage (Und.; La Prensa Gráfica 14 mai 2013);

en juin 2013, la police a arrêté deux hommes pour avoir transformé leurs conjointes en torches vivantes à la suite de querelles de ménage (E.-U. 21 mars 2014, 15). Par ailleurs, l'agence de presse Agenda EFE signale qu'un homme a été arrêté par la police pour avoir agressé son épouse de la même manière en juin 2013 (Agenda EFE 23 juin 2013). Selon les Country Reports for 2013, en date de février 2014, les enquêtes sur ces deux incidents étaient en cours (E.-U. 21 mars 2014, 15).

Dans les Country Reports 2012, on peut lire que, d'après le Bureau du procureur général (Fiscalia General de la República - FGR), 3 367 cas de violence conjugale ont été signalés en 2012 (ibid. 19 avr. 2013, 15). Selon les Country Reports 2013 et 2014, la Police civile nationale (Policía Nacional Civil - PNC) a reçu 1 904 plaintes de violence conjugale entre janvier et juillet 2013 (ibid. 21 mars 2014, 15) et 1 233 entre janvier et septembre 2014 (ibid. 25 juin 2015, 16). Des sources affirment que, selon la Chambre civile de la Cour suprême du Salvador, 5 007 cas de violence conjugale ont été signalés au Salvador en 2014 (The Advocates [juill. 2015], 1; CGRS 14 août 2015, 10). D'après le site Internet de l'Organisation des femmes salvadoriennes pour la paix (Organización de Mujeres Salvadorenas por la Paz - ORMUSA), une organisation féministe à but non lucratif établie en 1985 qui appuie l'égalité entre les sexes et l'autonomisation sociale, politique et économique des femmes (ORMUSA s.d.), la PNC a enregistré 3 052 plaintes de violence conjugale en 2013, 2 873 en 2014, et 614 entre janvier et mai 2015 (ibid. [2015]). La plupart des incidents de violence conjugale en 2014 et en 2015 ont eu lieu dans les départements de San Salvador, d'Usulután et de Santa Ana (ibid.).

Dans une communication écrite envoyée à la Direction des recherches, la directrice du Centre d'études sur la condition féminine et les réfugiés (Center for Gender & Refugee Studies - CGRS) de l'École de droit Hastings de l'Université de la Californie, qui a mené quatre enquêtes au Salvador sur la violence fondée sur le sexe, a expliqué que deux « spécialistes salvadoriens de la question de la violence contre les femmes » et un inspecteur de la PNC interrogés par le CGRS en 2010 ont signalé qu'il existait « un lien étroit entre le féminicide et la violence conjugale »; de plus, « de nombreux interlocuteurs [du CGRS] croient que les féminicides sont souvent le résultat d'actes de violence conjugale » (CGRS 14 août 2015, 9). Pour des statistiques additionnelles sur la violence contre les femmes, veuillez consulter la réponse à la demande d'information SLV105266.

Dans son rapport, la rapporteuse spéciale des Nations Unies note que, d'après des études, « les actes de violence conjugale et d'agression sexuelle à l'endroit des femmes et des filles dans la sphère privée demeurent dans une large mesure invisibles et [qu'ils] sont, par conséquent, peu signalés » (Nations Unies 14 févr. 2011, paragr. 20). De même, d'autres sources font état du faible taux de dénonciation des cas de violence conjugale (E.-U. 25 juin 2015, 16; CGRS 14 août 2015, 9). Selon des sources, la dépendance économique empêche les femmes qui sont victimes de violence conjugale de signaler les situations de violence récurrente (ibid., 7; AI sept. 2014, 15; directrice 11 août 2015) ou de demander une protection (ibid.; CGRS 14 août 2015, 7). De plus, selon « un certain nombre de sources [du CGRS] », le peu de confiance des femmes envers le système est un obstacle à la dénonciation (ibid., 12-13).

La rapporteuse spéciale des Nations Unies cite les propos de l'Association des femmes pour la dignité et la vie (Asociación de Mujeres por la Dignidad y la Vida), aussi connue sous le nom de Las Dignas y Dignas, une organisation féministe salvadorienne (Las Dignas s.d.), propos selon lesquels les femmes ne signalent pas la violence conjugale pour diverses raisons, notamment : « les pressions exercées par la famille et la communauté pour taire les problèmes familiaux; [...] la crainte de représailles aux mains de leurs conjoints; la méconnaissance des droits chez les victimes; le manque de services de soutien adéquats; et le faible degré de confiance envers le système judiciaire » (Nations Unies 14 févr. 2011, paragr. 21).

(...)

Des sources affirment que les lois contre la violence conjugale ne sont pas appliquées de manière efficace (directrice 11 août 2015; E.-U. 25 juin 2015, 16), tout comme les lois contre le viol (ibid., 15). De même, la directrice du CGRS a noté que les lois contre la violence conjugale n'étaient pas appliquées de manière efficace, [traduction] « en raison de normes discriminatoires profondément ancrées, d'une mise en oeuvre inadéquate et d'un financement insuffisant » (CGRS 14 août 2015, 5).

(...)

Suivant l'article 13 de la loi contre la violence familiale, la violence conjugale peut être signalée à la PNC, aux tribunaux ou au FGR (El Salvador 1996, art. 13).

De janvier 2014 à février 2015, The Advocates for Human Rights, une ONG américaine dont la mission est de promouvoir et de défendre [traduction] « les normes internationales en matière de droit de la personne et la primauté du droit » au moyen de programmes d'observation, de représentation juridique et de publication, a interrogé des femmes qui avaient été victimes de violence conjugale quand elles vivaient au Salvador; ces femmes ont fréquemment déclaré ne pas s'être tournées vers la police pour signaler la violence par crainte de représailles, ainsi qu'à cause du manque de protection de la part de la police. Une femme a affirmé qu'elle craignait que, si elle s'adressait à la police, son conjoint « demande aux gangs de lui faire des choses horribles ».

Bon nombre des femmes interrogées ont dit que la police avait des liens avec les gangs et que la confidentialité des renseignements fournis à la police n'était pas protégée (The Advocates [juillet 2015] 1, 4).

Dans une entrevue avec le CGRS en 2013, un représentant du Fonds des Nations Unies pour la population au Salvador, qui est également [traduction] « un spécialiste des lois sur la violence fondée sur le sexe », a noté que « le danger associé à la dénonciation [était] un problème crucial parce que, en raison de l'inadéquation des systèmes de protection, le fait de signaler un incident expos[ait] d'autant plus la victime à de nouvelles agressions de la part de son agresseur » (CGRS 14 août 2015, 13)

Selon Al Jazeera, « [la] mentalité machiste prédominante chez les policiers, les procureurs et les magistrats en particulier demeure un obstacle redoutable à l'accès à la justice pour les femmes » (Al Jazeera 7 juin 2013). D'après la directrice du CGRS, dans une entrevue tenue en 2013, un conseiller juridique auprès de [traduction] « la Section de la parité des sexes de la Commission des femmes et de l'égalité et de la Commission de la famille, des enfants et des aînés » de l'Assemblée législative s'est dit d'avis que « [d]e puissants préjugés discriminatoires à l'endroit des femmes demeur[ai]ent très répandus chez les fonctionnaires judiciaires, les policiers, les procureurs, les médecins et les autres intervenants chargés de l'application des lois en vigueur, y compris de la [loi contre la violence familiale] » (CGRS 14 août 2015, 6). De plus, selon le CGRS, les policiers [traduction] « omettent régulièrement d'enquêter de manière adéquate sur les affaires criminelles ayant trait à la violence contre les femmes suivant le code criminel » (ibid., 8). D'après le conseiller juridique interrogé par le CGRS, [traduction] « les policiers et les procureurs portent eux aussi préjudice aux femmes en leur attribuant le blâme pour leurs blessures et en les assujettissant à des interrogatoires répétés, où elles se voient poser des questions inappropriées et inutiles » (ibid.). Dans une entrevue avec le CGRS en 2011, l'avocate principale chez Las Dignas a affirmé que, [traduction] « même des décennies après les modifications apportées au code criminel, les policiers et les procureurs perçoivent encore la violence conjugale comme un "délit mineur" » (ibid., 8). De plus, le CGRS signale que [l]e système judiciaire n'est pas efficace pour ce qui est d'engager des poursuites et de régler les affaires de violence conjugale. D'après un représentant de la Section de la parité des sexes du [FGR], un problème essentiel en ce qui a trait aux poursuites concernant les cas de violence conjugale est le fait que les juges ne sont pas sensibilisés aux droits et aux besoins des victimes (ibid., 13).

Dans une entrevue avec Amnesty International (AI) tenue en septembre 2013, une femme qui avait subi de la violence physique et psychologique aux mains de son conjoint a déclaré que, lorsqu'elle a porté plainte pour violence conjugale, le juge lui a ordonné de s'inscrire à des cours sur le rôle parental avec son ex-conjoint agresseur (AI sept. 2014, 16). Selon une autre victime de violence conjugale qui a été interrogée en mars 2014, en réponse à sa plainte de violence conjugale, le juge a ordonné à la victime et à son époux violent d'aller à la messe tous les dimanches pour améliorer leur relation (ibid., 16-17, 56).

D'après les Country Reports 2014, la loi [traduction] « interdit la médiation dans les litiges liés à la violence conjugale » (E.-U. 25 juin 2015, 16). De même, l'avocate principale chez Las Dignas a affirmé que [traduction] « les procédures de conciliation officielles » prévues dans la loi contre la violence familiale ont été abolies (CGRS 14 août 2015, 7). La directrice du CGRS a expliqué qu'initialement, la loi comportait une disposition permettant aux femmes d'engager une procédure de conciliation [1] avec leur agresseur en vue de régler la plainte, mais que les agents de l'État percevaient à tort cette disposition comme obligeant les femmes à participer à un processus visant à les « réconcilier » avec leurs agresseurs, en particulier si elles avaient des enfants - si bien qu'il arrivait souvent que les agents exerçaient des pressions sur ces femmes pour qu'elles restent avec leurs agresseurs au lieu de demander une réparation ou une protection contre la violence (ibid., 2).

Selon la directrice du CGRS, en raison du [traduction] « recours abusif » à cette disposition, l'Assemblée législative l'a abolie en 2002 (ibid.). Toutefois, d'après l'avocate principale chez Las Dignas, les juges [traduction] « continuent de [faire pression pour la réconciliation du couple, même dans les cas où il y a des risques d'agressions subséquentes » (ibid., 7). Dans les Country Reports 2012, on peut lire que, selon le FGR, sur les 3 367 affaires de violence conjugale signalées en 2012, 51 ont mené à des déclarations de culpabilité et 811 ont été réglées grâce à la médiation (E.-U. 19 avr. 2013, 15). Parmi les sources qu'elle a consultées dans les délais fixés, la Direction des recherches n'a trouvé aucun autre renseignement sur les statistiques se rapportant aux affaires de violence conjugale.

Aux dires du conseiller juridique auprès de l'Assemblée législative questionné par le CGRS et d'une policière reçue en entrevue par la BBC, certains policiers perçoivent les femmes comme des biens appartenant à leurs agresseurs (CGRS 14 août 2015, 8; BBC 8 mars 2013).

La policière a ajouté qu'aux yeux de [traduction] « bon nombre de [ses] collègues masculins », les hommes avaient le droit de maltraiter leurs épouses (ibid.).

Elle a expliqué que, lorsqu'une femme signale un incident de violence conjugale et qu'un policier [traduction] « macho » prend l'appel, il lui dit que personne n'est disponible pour lui venir en aide (ibid.). Le conseiller juridique auprès de l'Assemblée législative a déclaré ce qui suit :

Les responsables de l'application de la loi estiment que la violence est justifiée, particulièrement envers la femme qui refuse de se soumettre à son conjoint ou d'accepter les rôles traditionnels assignés aux deux sexes. Dans les rares cas où la femme parvient à déposer une plainte auprès de la police, des procureurs animés par ces mêmes préjugés refusent souvent d'engager des poursuites (CGRS 14 août 2015, 8).

Selon l'avocate principale chez Las Dignas, [traduction] « [il] y a des obstacles qui empêchent les femmes d'obtenir des ordonnances de protection auprès des policiers et des juges, lesquels croient souvent que la femme est responsable de la violence qu'elle subit » (ibid., 7). Au cours d'un entretien téléphonique avec la Direction des recherches, la directrice de l'Unité d'aide spécialisée pour les femmes victimes de violence (Jefa de la Unidad de Atención Especializada a Mujeres Víctimas de la Violencia) du Bureau du protecteur des droits de la personne (Procuraduría para la Defensa de los Derechos Humanos - PDDH) s'est dite d'avis que, même lorsque des ordonnances de protection sont en vigueur, les agresseurs ne s'y conforment pas (directrice 11 août 2015). La directrice du CGRS a déclaré que, même lorsqu'une femme obtient une ordonnance de protection contre son agresseur, les responsables de l'application de la loi ne veillent souvent pas à son exécution. Les préjugés [...] et la pénurie générale de ressources font en sorte qu'il y a un manque de suivi des ordonnances de protection par la police - ainsi qu'une résistance à délivrer des ordonnances de protection administratives de 48 heures suivant la [loi contre la violence familiale] (CGRS 14 août 2015, 7).

Des sources signalent qu'un homme a tué son ex-conjointe devant leur fille (E.-U. 25 juin 2015, 16; El Diario de Hoy 1er oct. 2014) le 30 septembre 2014 (ibid.). Cette femme avait auparavant obtenu une ordonnance de non-communication (ibid.; E.-U. 25 juin 2015, 16), mais il semble que les autorités [traduction] « n'aient pas fourni de protection additionnelle à la victime » (ibid.).

Parmi les sources qu'elle a consultées dans les délais fixés, la Direction des recherches n'a pas relevé de statistiques sur les ordonnances de protection délivrées par les autorités.

4. Services de soutien

Selon des sources, il y a une maison de refuge financée par l'Etat (CGRS 14 août 2015, 15; AI 25 févr. 2015, 142; directrice 11 août 2015), qui est gérée par l'Institut salvadorien pour le développement de la femme (Instituto Salvadoreño para el Desarrollo de la Mujer - ISDEMU [2]) (ibid.; CGRS 14 août 2015, 15). Cette maison de refuge peut accueillir 35 femmes et enfants victimes de violence familiale (AI sept. 2014, 55 (note 30)). D'après le site Internet de l'ISDEMU, la maison de refuge fournit, entre autres, des services d'assistance psychologique, médicale, juridique et sociale (El Salvador s.d.b). De plus, l'ISDEMU offre une ligne d'assistance téléphonique gratuite qui est en service en tout temps (ibid, s.d.c).

La directrice du CGRS a souligné que les maisons de refuge gérées par des ONG ont des capacités [traduction] « très restreintes » (CGRS 14 août 2015, 16). D'après un fonctionnaire judiciaire salvadorien questionné par le CGRS, l'Institut d'études sur la femme (CEMUJER) gère une maison de refuge à San Salvador, qui peut accueillir deux ou trois femmes, et ce, [traduction] « uniquement dans des situations de crise extrême » (ibid.). De même, la directrice de l'Unité d'aide spécialisée aux femmes victimes de violence du PDDH a affirmé que les maisons de refuge gérées par des ONG étaient [traduction] « petites » et qu'elles offraient un hébergement « temporaire » (directrice 11 août 2015).

Selon les Country Reports 2014, l'ISDEMU a mené en 2014, de concert avec les instances judiciaire et exécutive de l'Etat et avec des groupes de la société civile, des campagnes de sensibilisation publique contre la violence conjugale (E.-U. 25 juin 2015, 16). D'après son site Internet, l'ORMUSA a lancé, en novembre 2014, une campagne axée sur la violence contre les femmes et, en particulier, la violence conjugale (ORMUSA [2014]). Selon l'ORMUSA, les messages ont été transmis par l'entremise des médias et au moyen de publicités dans les transports en commun, ainsi que sur des calendriers et des tee-shirts, entre autres (ibid.). (...) ».

Uit deze informatie blijkt dat weinig vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld een klacht indienen tegen hun partner uit vrees voor represailles en gebrek aan vertrouwen in het gerechtelijk apparaat, gezien de ondoeltreffendheid van de beschermende maatregelen die zijn genomen om vrouwen te beschermen.

De heersende macho-mentaliteit onder politieagenten, aanklagers en rechters in het bijzonder blijft ook een formidabele belemmering voor de toegang van vrouwen tot de rechter: er zijn sterke discriminerende vooroordelen tegen vrouwen die nog steeds wijdverbreid zijn onder gerechtsambtenaren, politieagenten, aanklagers, artsen en anderen die betrokken zijn bij de handhaving van bestaande wetten, waaronder de wet tegen huiselijk geweld.

Politieagenten laten regelmatig na om strafzaken waarbij geweld tegen vrouwen in het strafwetboek is opgenomen, naar behoren te onderzoeken.

Politie en aanklagers benadelen vrouwen ook door hen de schuld te geven van hun verwondingen en hen te onderwerpen aan herhaalde ondervragingen met ongepaste en onnodige vragen.

De autoriteiten dwongen vrouwen (zoals in het geval van verzoekster) vaak deel te nemen aan een proces om hen te "verzoenen" met hun mishandelaars, vooral als zij kinderen hadden - zodat zij vaak onder druk werden gezet om bij hun mishandelaars te blijven in plaats van verhaal te zoeken of bescherming te zoeken tegen geweld.

In het verslag werd ook vastgesteld dat er belemmeringen zijn voor vrouwen om een beschermingsbevel te krijgen van politie en rechters, die vaak denken dat de vrouw verantwoordelijk is voor het geweld dat zij ondervindt. Zelfs wanneer er beschermingsbevelen zijn, houden de misbruikers zich er niet aan en laten de wetshandhavingsambtenaren vaak na ze te doen naleven. Ten slotte hebben de door NGO's beheerde opvangcentra een "zeer beperkte" capaciteit.

Er zij op gewezen dat het CG VS verzoeksters verzoek om internationale bescherming niet grondig en rigoureuus heeft onderzocht. Zij heeft haar beslissing niet gemotiveerd aan de hand van de documentatie waarover zij beschikte en de verslagen die haar door de raadsman van verzoekster waren toegezonden. Het enkele feit dat de echtgenoot van verzoekster in 2014 is veroordeeld en een lichte straf heeft uitgezeten voor het geweld dat hij heeft gepleegd, volstaat niet om in het licht van de hierboven aangehaalde informatie te oordelen dat verzoekster bij haar terugkeer daadwerkelijk zal worden beschermd."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep wordt de documentatie gevoegd over het geweld tegen vrouwen in El Salvador en de veiligheidssituatie (verzoekschrift, stuk 3, a) tot f)).

2.1.3. In een nota met opmerkingen betoogt de commissaris-generaal dat geen gegrond middel werd aangevoerd. Dit wordt toegelicht als volgt:

"2.1. Verweerder merkt voorafgaandelijk op dat artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen rechtstreekse werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, zodat de schending ervan niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.2. Verwerende partij betwist vervolgens niet dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de heersende Salvadoraanse context discriminatie en geweld tegen vrouwen vaak voorkomen, en dat er een hoge graad van femicide is. Daarbij wordt huiselijk geweld beschouwd als de belangrijkste vorm van geweld tegen vrouwen in El Salvador, op de voet gevolgd door geweld vanwege bendeleden.

Er blijkt echter niet uit de beschikbare landeninformatie dat vrouwen in El Salvador in het algemeen een groep vormen die het voorwerp is van groepsvervolging en dat vrouwen systematisch worden blootgesteld aan slechte behandelingen. Volgens de UNHCR Eligibility Guidelines van maart 2016 worden kinderen alsook vrouwen en meisjes met specifieke profielen dan wel in specifieke omstandigheden aangemerkt met een potentieel risicoprofiel, wat maakt dat beschermingsverzoeken van kinderen, vrouwen en meisjes met verhoogde aandacht moeten worden onderzocht, in het bijzonder die beschermingsverzoeken van kinderen, vrouwen en meisjes die afkomstig zijn uit gebieden waar bendes opereren of die afkomstig zijn uit sociale milieus waar huiselijk geweld gebruikelijk is.

Verweerder herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico blijft immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van het betrokken meisje of de betrokken vrouw, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend ("may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case", p. 35-36). Een loutere verwijzing naar het gegeven dat (bepaalde) meisjes en vrouwen onder een potentieel risicoprofiel vallen volstaat dan ook niet om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. Het risico voor verzoekster moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt. Aangezien de beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade afhankelijk is van de individuele omstandigheden, mag van verzoekster worden verwacht dat zij concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van een bepaald profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekster zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoekster evenwel in gebreke om in haar concrete geval een actueel, individueel en objectief risico op vervolging of ernstige schade aannemelijk te maken.

Het huiselijk geweld waarvan verzoekster tijdens haar relatie met C. A. O. F. en voorafgaand aan de (naar mening van het CGVS) ongeloofwaardig bevonden doodsbedreigingen in november 2019 het slachtoffer is geworden, wordt niet betwist. De CGVS is evenwel van mening dat verzoekster met betrekking tot deze problemen een beroep kon doen op de Salvadoraanse politionele en gerechtelijke instanties en dat zij niet kan overtuigen dat zij niet langer kon rekenen op deze inzet van deze instanties.

Verweerder benadrukt dienaangaande dat vooraleer internationale bescherming kan worden ingeroepen, eerst alle nationale middelen op redelijke wijze moeten zijn uitgeput. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet alsook uit artikel 48/4 van de voormelde wet, die beide vereisen dat de betrokken verzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen. Verweerder herinnert tevens aan artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet kan uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren “indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”. Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze nationale bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoeker toegang heeft tot een dergelijke bescherming. De bewoordingen in de wet impliceren een vermoeden van nationale bescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoeker om internationale bescherming.

Voor zover uit de landeninformatie kan blijken dat overheidsbescherming in El Salvador niet in alle gevallen beschikbaar of doeltreffend is, kan evenwel, in tegenstelling tot wat verzoekster suggereert, niet worden besloten dat El Salvador moet worden beschouwd als een ‘failed state’ of dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Verweerder benadrukt dat bij de beoordeling van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van overheidsbescherming moet verder rekening worden gehouden met de individuele omstandigheden van de zaak. Het is tegen deze maatstaf dat verzoekster aldus aannemelijk moet maken dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is dan wel dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Salvadoraanse overheid voor bescherming.

Uit de door verzoekster afgelegde verklaringen en de door haar neergelegde documenten aangaande de stappen die door het gerechtelijk apparaat zijn genomen tegen haar voormalige echtgenoot blijkt dat verzoekster wel degelijk toegang had tot effectieve overheidsbescherming en dat zij een doeltreffend beroep kon doen op de Salvadoraanse politionele en gerechtelijke instanties met betrekking tot haar problemen met haar toenmalige echtgenoot. Dienaangaande wordt vooreerst in de bestreden beslissing terecht gesteld “U diende naar aanleiding van de mishandeling van uw echtgenoot in 2014 namelijk klacht in, en uw echtgenoot werd hiervoor veroordeeld voor slagen en verwondingen met verzwarende omstandigheden waarvoor hij een jaar gevangenis kreeg opgelegd, die werd omgezet in een werkstraf (CGVS, p. 14-15). Uw advocaat verwijst hiernaar in haar e-mail van 23 april 2021 en beweert dat uw echtgenoot slechts 72 uur werd vastgehouden, vrijgelaten werd en alleen een werkstraf uitzat in de kerk waar hij al werkte en waar u zelf ook werkte, waardoor er in de praktijk geen beschermende maatregelen werden genomen. Uit het vonnis dat u neerlegt blijkt weliswaar dat de gevangenisstraf van uw echtgenoot werd omgezet naar een werkstraf van 48 werkweken, maar blijkt ook dat als uw echtgenoot deze straf niet zou naleven, hij zou moeten instaan voor de gevolgen (document 5). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat uw echtgenoot inderdaad zijn werkstraf uitvoerde in de kerk, maar dat hij dit in La Gloria, San Salvador deed (CGVS, p. 15), terwijl u werkte in Antigua Cuscatlan in het departement La Libertad (CGVS, p. 13). Bovendien stelt u dat uw echtgenoot ook een contactverbod kreeg, en hij dit ook respecteerde (CGVS, p. 17). Ook uit het vonnis naar aanleiding van de klacht die uw echtgenoot indiende tegen u voor psychologisch geweld valt op te maken dat u weldegelijk kon rekenen op de hulp van de autoriteiten van uw land. Er valt namelijk in te lezen dat uw dochters als beschermende maatregel onder uw persoonlijke zorg werden geplaatst, het ook aan u toekomt om de nodige zaak op te starten aangaande uw kinderen zoals aanbevolen door de sociaal werker en de psycholoog en u professionele bijstand kreeg van het Centrum voor Psychosociale zorg (document 4).”

Dat de El Salvadoraanse autoriteiten de zaak niet ernstig namen, blijkt geenszins uit de door verzoekster neergelegde documenten.

Zo blijkt vooreerst uit het door verzoekster neergelegde vonnis dd. 2 februari 2015 dat verzoekster, nadat zij op 31 oktober 2014 een klacht had ingediend, werd doorgestuurd naar een forensisch geneesheer, die op 5 november 2014 een verslag opmaakte en aan het parket bezorgde (Ibid, p. 7).

Uit voornoemd vonnis blijkt bovendien dat de openbaar aanklager eiste "om de aangehouden beklaagde C. A. O. F. in voorlopige hechtenis te plaatsen gedurende de periode van het onderzoek" (Ibid, p. 4). De bewering dat verzoeksters partner aldus slechts 72 uur na het indienen van haar klacht (i.e. 31 oktober 2014) werd vastgehouden vindt geen steun in de door verzoekster neergelegde documenten, nu blijkt dat haar echtgenoot op 2 februari 2015 nog steeds aangehouden was.

Vervolgens blijkt allerm minst uit de bewoordingen van het arrest dat de strafrechter die over de zaak diende te oordelen de feiten niet ernstig nam. Dienaangaande wijst verweerder erop dat de strafrechter uitdrukkelijk oordeelde "Het bewijs bevestigt tegelijkertijd een intentionele menselijke gedraging die schade toebracht aan de fysieke integriteit van een andere persoon, en ook dat de periode van genezing langer duurde dan 20 dagen. Men kan dus bijgevolg bevestigen dat er sprake is van een misdrijf (...)" (Ibid, p. 8), alsook stelde "(i)n die zin vormt het feit an sich een ernstige daad die een gebrek aan waarden impliceert hetgeen compleet laakbaar is binnen de samenleving, aangezien er schade toegebracht werd aan de fysieke integriteit van een persoon (...)." (Ibid, p. 11).

Dat aan verzoeksters echtgenoot uiteindelijk een werkstraf werd opgelegd vloeit blijkens het vonnis voort uit het feit dat de beklaagde bekentenissen had afgelegd (Ibid, p. 5), het parket een concrete gevangenisstraf van 1 jaar eiste (Ibid, p. 9-10), de strafrechter er rekening mee hield dat uit El Salvadoraanse grondwet blijkt dat een straf tot doel heeft "de uitvoering van toekomstige misdrijven te voorkomen, door middel van een latere terechtwijzing van misdadigers, door hen op te voeden, werkgewoonten aan te leren en hun reclassering te bevorderen", dat niettegenstaande er sprake was van een ernstige en compleet laakbare daad, een vrijheidsberovende straf aangewend moet worden voor meer ernstige gevallen, dat er niet werd vastgesteld dat de beklaagde de celstraf nodig had voor zijn dagelijkse gedrag en een celstraf daarentegen bij hem permanente sociale en psychologische effecten teweeg zou kunnen brengen (Ibid, p. 11). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat verzoekster als slachtoffer van mening is dat haar echtgenoot toen te licht gestraft werd, kan er niet aan voorbijgegaan worden dat de strafrechter wel degelijk als ernstig kwalificeerde, doch op omstandige wijze toelichtte waarom hij een effectieve gevangenisstraf in dezen niet aangewezen achtte. Dat de uiteindelijke straf die werd opgelegd een werkstraf van 48 werkweken bedroeg, betekent aldus niet dat verzoekster geen toegang had tot doeltreffende bescherming en neemt niet weg dat haar zaak alleszins actief werd opgevolgd en onderzocht door het Openbaar Ministerie en de politie.

Daar waar verzoekster aanvoert dat uit objectieve informatie blijkt dat de gerechtelijke autoriteiten die geconfronteerd worden met feiten van huiselijk geweld tegen vrouwen, de neiging hebben de voorkeur te geven aan een proces van verzoening met de agressor en dat dit ook het geval was voor verzoekster, gelet op de motivering van het arrest waarbij voor verzoekster relatietherapie is gelast, terwijl de familierechter op de hoogte was van het geweld, gaat verzoekster er vooreerst aan voorbij dat het vonnis van de familierechtbank dateert van 10 november 2014 en er aangaande de door haar op 31 oktober 2014 ingediende strafklacht gesteld wordt "(Z)ij verklaart: dat zij het slachtoffer is van deze zaak, aangezien de heer C. A. O. F. op achtentwintig september in haar woning fysiek geweld gebruikte en het resultaat daarvan was een gebroken rib, zij probeerde op dat moment geen enkele gerechtelijke stap te ondernemen, maar zo'n twee weken geleden klaagde zij de zaak aan bij het Parket-Generaal van de Republiek en het bevindt zich nu in de onderzoeks- en de feitenfase (...)". Verzoekster kan de familierechter bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met de door haar ingediende klacht voor huiselijk geweld, nu op het ogenblik dat hij zich diende uit te spreken over de klacht die haar man had ingediend het onderzoek naar haar aangifte nog lopende was.

Verweerder wijst er hierbij aansluitend op dat uit het door verzoekster neergelegde vonnis dd. 2 februari 2015 blijkt dat verzoekster ten overstaan van de strafrechter verklaard heeft dat zij na het incident in september 2014 naar de familierechter ging omdat er een zaak hangende was en "deze haar aan(raadde) om nu reeds een aangifte in te dienen" (vertaling van voornoemd vonnis, p.7). Waar verzoekster opwerpt dat zij de klacht onder druk van haar entourage heeft ingediend, kan zij dus niet worden gevolgd nu uit voornoemd vonnis blijkt dat zij tijdens haar getuigenverklaring aangaande de strafrechtelijke vervolging van de heer O. F. zelf verklaard heeft dat dit op aanraden van de familierechter was die diende te oordelen over de klacht die haar echtgenoot tegen haar had ingediend.

Uit wat voorafgaat kan niet worden besloten dat er in verzoeksters specifieke geval sprake was van straffeloosheid, noch dat zij aan haar lot werd overgelaten en dat de autoriteiten niet het nodige zouden hebben gedaan. Alles wijst er daarentegen op dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten hun plicht hebben gedaan.

In dit verband herhaalt verweerder dat de bescherming door de overheid doeltreffend moet zijn. Dit betekent evenwel niet dat ze absoluut moet zijn of dat de overheid bescherming moet bieden tegen elk feit gepleegd door derden. Het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. De door verzoekster aangehaalde landeninformatie om te stellen dat er sprake is van volledige straffeloosheid wat betreft geweld tegen vrouwen en dat de Salvadoraanse overheid niet in staat is om effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door criminele bendes, is algemeen van aard en doet geen afbreuk aan wat voorafgaand wordt vastgesteld met betrekking tot haar individuele omstandigheden. Dat er voor verzoekster redelijke overheidsbescherming voorhanden is in El Salvador en dat zij daar toegang toe heeft, blijkt genoegzaam door de specifieke en concrete omstandigheden van haar geval, waar zij inzake de problemen met haar ex-partner een beroep deed op de bescherming van de autoriteiten en dit met gunstig gevolg.

Gelet op wat voorafgaat, maakt verzoekster derhalve niet aannemelijk dat er in haar individuele omstandigheden geen doeltreffende overheidsbescherming voorhanden is, noch dat zij daartoe geen toegang heeft, noch dat zij niet langer kan rekenen op de inzet van de bevoegde overheidsinstanties. Zij maakt niet aannemelijk dat de bevoegde overheden haar voor de door verzoekster aangehaalde feiten in mei 2017 en oktober 2018, dan wel toekomstige feiten in de kou zouden laten staan, als zij dezelfde persoon die reeds eerder door hen werd vervolgd voor feiten van huiselijk geweld, opnieuw onder hun aandacht zou brengen. Dat verzoekster oor deze feiten geen klacht indiende is niet ernstig. Het doel van een klacht bij de politie is het voorkomen of oplossen van problemen. Indien dit niet gebeurt, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Bijgevolg kunnen de door verzoekster aangehaalde latere vervolgingsfeiten door de heer O. F., een niet-overheidsactor, niet worden beschouwd als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3. Verweerder wijst er vervolgens op dat er blijkens de bestreden beslissing overigens geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen met betrekking tot de doodsbedreigingen die haar echtgenoot in november 2019 zou geuit hebben, dit omdat (i) verzoekster dit feit niet vermeldde tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ); (ii) het niet aannemelijk is dat verzoekster het risico zou nemen om haar man een document te laten te tekenen waarin te lezen valt waar zij naartoe zou gaan met haar dochters; en (iii) het gegeven dat verzoekster in afwachting van haar vertrek uit El Salvador geen hulp heeft gezocht bij de autoriteiten van haar land nadat zij met de dood bedreigd was door haar echtgenoot.

2.4.1. Daar waar verzoekster aanvoert dat zij geen Nederlands spreekt en bijgevolg de vragenlijst bij de DVZ niet onmiddellijk voor haar gehoor heeft kunnen lezen, kan vooreerst worden opgemerkt dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij de persoon die haar tijdens haar onderhoud bij de DVZ in het Spaans interviewde goed had verstaan (CGVS, p. 2), en dat uit het administratief dossier blijkt dat het verslag haar werd voorgelezen in het Spaans, wat verzoekster overigens uitdrukkelijk bevestigde (CGVS, p. 2). Verder blijkt dat verzoekster de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die zij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn. Zij werd aldus reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken in de gelegenheid gesteld eventuele onjuistheden in haar verklaringen te corrigeren, hetgeen zij nagelaten heeft te doen. Bij de aanvang van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde verzoekster bovendien dat zij de notities met haar advocaat had nagekeken en zij slechts een fout bemerkte, meer bepaald dat er 2020 werd neergeschreven in plaats van 2019, en dat alles verder in orde was (CGVS, p. 2). Uit verzoeksters verklaringen m.b.t. haar onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken kan derhalve afgeleid worden dat zij het gehoorverslag naderhand goed heeft nagelezen én ook dat zij met betrekking tot dit verslag slechts 1 opmerking had, doch dat deze opmerking geen betrekking had op het feit dat het gehoorverslag geen enkele melding maakte van de doodsbedreigingen van haar man. De vaststelling dat verzoekster noch op het ogenblik dat haar het gehoorverslag werd voorgelezen in het Spaans, noch bij de aanvang van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS er spontaan op wees dat haar verklaringen aangaande de concrete aanleiding voor haar vlucht niet vermeld worden in het gehoorverslag, ondergraaft dan ook op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de bewering met de dood bedreigd te zijn geweest door haar man.

2.4.2. Daar waar verzoekster aanvoert dat haar echtgenoot het document waarbij hij toestemming geeft om met de kinderen het land uit te reizen, heeft ondertekend omdat hij de advocaat die hem de documenten voorlegde kende, merkt verweerder vooreerst op dat het van bitter weinig ernst getuigt te

beweren dat de heer O. F. zomaar 5 maal (met name op de echtscheidingsakte, de akte tot regeling van de alimentatie en de drie reistoestemmingen) zijn handtekening zou plaatsen op een bundel van 14 pagina's opgesteld door de zus van de vrouw waarvan hij uit de echt wou scheiden, maar die tot dan toe de boot afhiel. Dat verzoeksters echtgenoot in de door haar geschetste omstandigheden zich hier geen verdere vragen bij zou gesteld hebben, of zelfs geen aanstalten zou gemaakt hebben om de documenten te lezen, komt allerminst geloofwaardig is.

Zelfs indien aangenomen wordt dat verzoeksters verklaringen waarachtig zijn, quod non, dan dient vastgesteld te worden dat verzoekster geenszins kon uitsluiten dat haar echtgenoot de documenten grondig zou doornemen en aldus zou achterhalen dat verzoekster van plan was om op 14 januari 2020 El Salvador te verlaten om naar België te reizen. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld dat verzoeksters gedrag de ernst van haar beweerde vrees ondermijnt.

Hoe dan ook, verweerder wijst erop dat verzoeksters verklaringen geen steun vinden in de door haar neergelegde documenten, integendeel. Uit de drie door de heer O. F. ondertekende notariële aktes waarbij hij de toestemming verleende aan verzoekster om met hun drie minderjarige dochters op 14 januari 2020 naar België te reizen, blijkt dat deze aktes, dewelke werden afgestempeld door Algemene voor Migratie en Vreemdelingenzaken te El Salvador, werden opgesteld door een notaris genaamd N. J. V. B., die verklaart dat verzoekster en haar man op 8 januari 2020 persoonlijk voor hem verschenen zijn en dat de aktes volledig en ononderbroken aan hen werd voorgelezen, alvorens deze voor akkoord ondertekend werden. Verweerder stelt aldus vast dat de door verzoekende partij vrijwillig neergelegde documenten niet stroken met haar eigen verklaringen. Verzoekende partij weerlegt deze vaststelling niet, maar ontkent eenvoudigweg dat de documenten in kwestie voor een notaris en in aanwezigheid van beide partijen, of zelfs aan verzoeksters ex-echtgenoot werd voorgelezen. A posteriori stellen dat inhoud van de notariële akten, die neergelegd zijn met de intentie haar asielaas te ondersteunen, niet overeenstemt met de werkelijkheid, kan niet ernstig genomen worden en tast wel degelijk verzoeksters geloofwaardigheid aan.

Dat aan de bewering dat haar echtgenoot niet op de hoogte was van het feit dat verzoekster van plan was om met haar dochters naar België te reizen geen geloof kan worden gehecht, wordt bevestigd door het vonnis van de familierechtbank van 9 maart 2020, en waarin gesteld wordt dat er een hoorzitting georganiseerd zal worden op 14 april 2020 aangaande "de aanvraag tot echtscheiding in onderling overleg" dewelke werd ingediend door verzoeksters zus M. L. A. G. R., die blijkens het vonnis daartoe gemachtigd werd door beide partners. Er kan immers redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat indien verzoekster op 14 januari 2020 zonder medeweten van haar echtgenoot samen met haar minderjarige dochters naar België zou gereisd zijn, verzoeksters echtgenoot dan niet in maart 2020 de procedure om in onderling overleg uit de echt te scheiden zou hebben verder gezet, te meer hij reeds in februari 2020 (CGVS, p. 11) had vernomen dat zijn dochters zich in België bevonden.

De stelling dat verzoeksters zus de procedure heeft ingeleid/voortgezet zonder medeweten van verzoeksters echtgenoot kan niet worden gevolgd. Het is immers geenszins aannemelijk dat verzoekster zus een aanvraag tot echtscheiding in onderling overleg zou indienen zonder de goedkeuring van haar schoonbroer, nu zij zichzelf daardoor blootstelt aan tuchtrechtelijke sancties en/of strafrechtelijke vervolging eenmaal aan het licht zou komen dat verzoeksters echtgenoot haar hier in feite helemaal niet toe gemachtigd heeft.

Er kan bovendien vanuit gegaan worden dat verzoeksters echtgenoot de verdwijning van zijn kinderen, in februari 2020 zou gemeld hebben bij de daartoe bevoegde autoriteiten. Het gegeven dat er in het vonnis van de familierechtbank van 9 maart 2020 gesteld wordt dat de minderjarige dochters voorafgaand aan de hoorzitting van 14 april 2020 moeten verschijnen om gehoord te worden, wijst er daarentegen op dat de El Salvadoraanse autoriteiten in ieder geval niet op de hoogte werden gebracht van het feit dat de kinderen zich niet langer op het grondgebied bevonden.

2.4.3. Waar verzoekster stelt dat zij tussen 14 november 2019 en 14 januari 2020, de datum van haar vertrek uit El Salvador, geen hulp heeft gezocht bij de autoriteiten omdat haar echtgenoot in die periode niet in El Salvador was, zij het geld niet had om de vliegtickets te boeken en zij zich in die periode meestal thuis schuilhield, zij zelf niet langer het openbaar vervoer nam, en haar dochters ook niet meer naar school gingen, stelt verweerder vooreerst vast dat verzoekster niet verder komt dan het herhalen van haar eerder afgelegde verklaringen.

Verder herhaalt en benadrukt verweerder dat, gelet op de uiteenzetting in punt 2.2. van onderhavige verweernota, verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in haar individuele omstandigheden geen doeltreffende overheidsbescherming voorhanden is, noch dat zij daartoe geen toegang heeft, noch dat zij niet langer kan rekenen op de inzet van de bevoegde overheidsinstanties. Zij maakt niet aannemelijk dat de bevoegde overheden haar voor de door verzoekster aangehaalde feiten niet zouden beschermen, als

zij dezelfde persoon die reeds eerder door hen werd vervolgd voor feiten van huiselijk geweld, opnieuw onder hun aandacht zou brengen, ditmaal omdat hij haar met de dood heeft bedreigd.

Bovendien ziet verweerder niet in, en verzoekster licht dit ook niet toe, hoe het gegeven dat verzoekster in die periode thuisbleef en zich door haar zus liet vervoeren (CGVS, p. 17) maatregelen zouden zijn die haar veiligheid zouden waarborgen, nu er redelijkerwijze van uit kan gegaan worden dat verzoeksters echtgenoot het adres waar verzoekster verbleef kende. Verzoekster verklaarde immers dat zij sinds mei 2017 tot aan haar vertrek in december 2019 in het huis in naar Las Arboledas in de gemeente Colon in het departement La Libertad heeft gewoond, en dat haar man daar zelf tot oktober 2019 heeft gewoond (CGVS, p. 6- 7). Bovendien verklaarde verzoekster dat zij nog tot 30 december 2019 gewerkt heeft daar zij gedurende haar opzegperiode nog diende te presteren, wat dan ook haaks staat op haar bewering dat zij in die periode thuisbleef (CGVS, p. 13).

2.4.4. Volledigheidshalve merkt verweerder nog op dat het zeer bevreemdend is te moeten vaststellen dat verzoekster enerzijds verklaard heeft dat zij op 14 november 2019 met de dood bedreigd werd door haar man omdat verzoekster weigerde de echtscheidingsdocumenten te ondertekenen, doch anderzijds een echtscheidingsakte en een overeenkomst aangaande het betalen van alimentatiegeld voorlegt dewelke opgesteld zijn op 16 november 2019. In deze documenten wordt immers door de notaris geattesteerd dat beide partners die dag in persoon voor hem verschenen zijn. Indien verzoekster daadwerkelijk met de dood bedreigd was en haar man dermate vreesde dat zij sindsdien het huis niet meer verliet en haar kinderen niet meer naar school liet gaan, kan in alle redelijkheid niet worden ingezien waarom zij dan twee dagen nadat zij met de dood werd bedreigd heeft persoonlijk en in aanwezigheid van haar partner de openbare echtscheidingsakte ondertekent.

In de mate dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaard heeft dat ook dit document door haar zus werd opgesteld en haar echtgenoot dit zonder te lezen ondertekend heeft (CGVS, p. 15-16), kan verwezen worden naar de uiteenzetting onder punt 2.4.2.. Verweerder wijst er aansluitend op dat nergens in de door verzoekster neergelegde echtscheidingsakte, de akte tot regeling van de alimentatie, en de akten waarbij toestemming wordt verleend aan verzoekster om met de kinderen naar België te reizen, de naam van verzoeksters zus vermeld wordt.

Alles wijst er daarentegen op dat de akten in kwestie opgesteld door twee notarissen wel degelijk door verzoekster echtgenoot werden gelezen en goedgekeurd.

2.4.5. Verweerder wijst er nog op dat verzoekster weliswaar beweert dat een uitspraak over haar echtscheiding uitblijft omdat haar echtgenoot op de zitting september 2020 weigerde een afspraak met betrekking tot de alimentatie goed te keuren. Echter, verzoekster legt hier geen enkel begin van bewijs voor, noch geeft zij een bevredigende verklaring voor het ontbreken van dergelijke stavingsstukken. Uit verzoeksters verklaringen blijkt immers dat ze een nieuwe advocaat heeft aangesteld, een vriendin van haar moeder, en waarmee ze blijkens haar verklaringen contact onderhoud (CGVS, p. 7-8). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoekster tot op heden haar bewering nog steeds gehuwd te zijn met de heer O. F., dan wel dat er nog steeds gene uitspraak is geveld, niet kan staven.

2.5. Verweerder stelt tot slot vast dat verzoekster geen enkel poging onderneemt om de vaststelling (i) dat uit de beschikbare informatie blijkt dat er geen sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet; en (ii) dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, te weerleggen of te ontkrachten.

2.6. Verweerder besluit dat de Commissaris-generaal op grond van pertinente en draagkrachtige motieven tot de conclusie is gekomen dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.

§ 2. Daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève moeten :

a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a).

De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van :

a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld;

b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;

c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;

d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;

e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen;

f) daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard.

§ 3. Er moet een verband zijn tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden.

§ 4. Bij de beoordeling van de gronden van vervolging moet rekening worden gehouden met volgende elementen :

a) het begrip "ras" omvat onder meer de aspecten huidskleur, afkomst of het behoren tot een bepaalde etnische groep;

b) het begrip "godsdienst" omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald;

c) het begrip "nationaliteit" is niet beperkt tot staatsburgerschap of het ontbreken daarvan, maar omvat onder meer ook het behoren tot een groep die wordt bepaald door zijn culturele, etnische of linguïstische identiteit, door een gemeenschappelijke geografische of politieke oorsprong of door verwantschap met de bevolking van een andere staat;

d) een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;

- de groep, afhankelijk van de omstandigheden in het land van herkomst, als gemeenschappelijk kenmerk seksuele gerichtheid heeft. Seksuele gerichtheid omvat geen handelingen die volgens het Belgische recht als strafbaar worden beschouwd. Er wordt terdege rekening gehouden met genderaspecten, waaronder genderidentiteit, wanneer moet worden vastgesteld of iemand tot een bepaalde sociale groep behoort of wanneer een kenmerk van een dergelijke groep wordt geïdentificeerd;

e) het begrip "politieke overtuiging" houdt onder meer in dat de betrokkene een opvatting gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met de in artikel 48/5 genoemde actoren van vervolging en hun beleid of methoden, ongeacht of de verzoeker zich in zijn handelen door deze opvatting, gedachte of mening heeft laten leiden.

§ 5. Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven.”

In artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag wordt de term “vluchteling” gedefinieerd als volgt:

“A. Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als ‘ vluchteling ’ elke persoon :

1) Die krachtens de Regelingen van 12 mei 1926 en 30 juni 1928 of krachtens de Overeenkomsten van 28 oktober 1933 en 10 februari 1938, het Protocol van 14 september 1939 of het Statuut van de Internationale Vluchtelingenorganisatie als vluchteling werd beschouwd.

De door de Internationale Vluchtelingenorganisatie gedurende haar mandaat genomen beslissingen waarbij personen niet in aanmerking werden gebracht voor de bescherming en de hulp van die organisatie, vormen geen belemmering voor het verlenen van de status van vluchteling aan personen die aan de voorwaarden van lid 2 van deze afdeling voldoen;

2) Die, ten gevolge van gebeurtenissen welke vóór 1 januari 1951 hebben plaats gevonden, en uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term ‘ het land waarvan hij de nationaliteit bezit ’ elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.

B. 1) Voor de toepassing van dit Verdrag betekenen in artikel 1, afdeling A, de woorden ‘ gebeurtenissen welke vóór 1 januari 1951 hebben plaats gevonden ’ hetzij :

a) ‘ gebeurtenissen welke vóór 1 januari 1951 in Europa hebben plaatsgevonden ’, hetzij

b) ‘ gebeurtenissen welke vóór 1 januari 1951 in Europa of elders hebben plaats gevonden ’;

elke Verdragsluitende Staat zal bij ondertekening, bekrachtiging of toetreding een verklaring afleggen, waarin wordt te kennen gegeven, welke van deze omschrijvingen hij voornemens is toe te passen met betrekking tot zijn verplichtingen krachtens dit Verdrag.

2) Elke Verdragsluitende Staat die de omschrijving a) heeft aanvaard, kan te allen tijde door middel van een kennisgeving aan de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties zijn verplichtingen uitbreiden door omschrijving b) te aanvaarden.

C. Dit Verdrag houdt op van toepassing te zijn op elke persoon die valt onder de bepalingen van afdeling A, indien :

1) Hij vrijwillig wederom de bescherming inroept van het land waarvan hij de nationaliteit bezit;

2) Hij, indien hij zijn nationaliteit had verloren, deze vrijwillig heeft herkregen;

3) Hij een nieuwe nationaliteit heeft verkregen en de bescherming geniet van het land waarvan hij de nieuwe nationaliteit bezit;

4) Hij zich vrijwillig opnieuw heeft gevestigd in het land dat hij had verlaten of waarbuiten hij uit vrees voor vervolging verblijf hield;

5) Hij niet langer kan blijven weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in te roepen, omdat de omstandigheden in verband waarmee hij was erkend als vluchteling, hebben opgehouden te bestaan.

Met dien verstande echter, dat dit lid niet van toepassing is op een vluchteling die onder lid 1 van afdeling A van dit artikel valt, en die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in te roepen;

6) Hij, indien hij geen nationaliteit bezit, kan terugkeren naar het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, omdat de omstandigheden in verband waarmee hij was erkend als vluchteling, hebben opgehouden te bestaan.

Met dien verstande echter, dat dit lid niet van toepassing is op een vluchteling die onder lid 1 van afdeling A van dit artikel valt, en die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren naar het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, terug te keren.

D. Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.

E. Dit Verdrag is niet van toepassing op een persoon die door de bevoegde autoriteiten van het land waar hij zich heeft gevestigd, beschouwd wordt de rechten en verplichtingen te hebben, aan het bezit van de nationaliteit van dat land verbonden.

F. De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat :

- a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;*
- b) hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;*
- c) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.”*

Die bepaling moet in samenhang worden gelezen met het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, dat het Vluchtelingenverdrag van toepassing maakt op alle vluchtelingen die onder de in het Verdrag gegeven definitie vallen zonder dat rekening wordt gehouden met de uiterste datum van 1 januari 1951.

2.3. Er is geen discussie over de relevante elementen, met name verzoeksters identiteit, nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indient (Dossier overgemaakt aan het CGVS, stuk 5; Documenten, stuk 6).

Verzoekster voert aan in El Salvador mishandeld te worden door haar echtgenoot. Zij vreest dat hij zijn doodsb bedreigingen zal uitvoeren bij haar terugkeer, gelet op het geweld ten aanzien van haar en haar dochters (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 17).

Beide partijen erkennen dat uit de beschikbare landeninformatie, zoals opgenomen in de bestreden beslissing en het verzoekschrift, blijkt dat in de heersende Salvadoraanse context discriminatie en geweld tegen vrouwen vaak voorkomen, en dat er een hoge graad van femicide is. Daarbij wordt huiselijk geweld beschouwd als de belangrijkste vorm van geweld tegen vrouwen in El Salvador, op de voet gevolgd door geweld vanwege bendeleden.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de relevante achtergrondinformatie niet werd betrokken bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus. De UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016 en de COI Focus *“El Salvador Veiligheidssituatie”* van Cedoca van 12 oktober 2020 worden vermeld, maar deze worden enkel aangehaald bij het onderzoek naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Het verzoekschrift wijst erop dat verzoekster en haar minderjarige dochters behoren tot de groep van Salvadoraanse vrouwen, zodat zij een *“aanzienlijk”* risico lopen om te worden vervolgd. Verzoeksters standpunt kan echter niet worden bijgetreden dat zij bij terugkeer een gegronde vrees voor vervolging heeft, omdat er sprake is van groepsvervolging, met name een systematische vervolging van vrouwen in El Salvador. De nota met opmerkingen stelt terecht dat vrouwen in El Salvador in het algemeen geen groep vormen die het voorwerp is van groepsvervolging.

Volgens de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016 worden kinderen alsook vrouwen en meisjes met specifieke profielen dan wel in specifieke omstandigheden aangemerkt met een potentieel risicoprofiel, wat maakt dat beschermingsverzoeken van kinderen, vrouwen en meisjes met verhoogde aandacht moeten worden onderzocht, in het bijzonder *“maar niet beperkt”* tot die beschermingsverzoeken van kinderen, vrouwen en meisjes die afkomstig zijn uit gebieden waar bendes opereren of die afkomstig zijn uit sociale milieus waar huiselijk geweld gebruikelijk is.

Verzoekster wordt geloofwaardig geacht in haar relaas over het huiselijk geweld dat zij onderging van haar echtgenoot. Hij smeedt verzoekster met het hoofd tegen de muur in het bijzijn van de kinderen en sloeg haar op haar hoofd waar zijn moeder bij was. Op een dag brak hij verzoeksters rib toen hij haar in haar zij sloeg. Bij een andere gelegenheid probeerde hij haar te wurgen. Er zijn ook aantijgingen dat zijn dochters deelden in de klappen die hij uitdeelde, waarbij hij een van hen bij de hals had vastgepakt en bijna versmacht.

Ter terechtzitting vertelt verzoekster dat haar echtgenoot haar bijna altijd heeft geslagen. Uit de gegevens van het dossier die door de commissaris-generaal niet worden betwist blijkt dat verzoekster fysiek geweld heeft ondergaan dat wordt gekwalificeerd als vervolging (artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing motiveert dat *“alhoewel het CGVS de door u ondergane mishandeling niet in twijfel trekt, er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring met betrekking tot de doodsbedreigingen die uw echtgenoot naar u zou hebben gericht.”* In de nota met opmerkingen volhardt de commissaris-generaal in de ongeloofwaardigheid van de doodsbedreigingen die verzoeksters echtgenoot in november 2019 zou hebben geuit.

De Raad ziet echter niet in welke van de drie opgegeven redenen die de bestreden beslissing bevat hiervoor pertinent zou kunnen zijn.

Ten eerste, het argument over de enkele omissie van de doodsbedreigingen tijdens haar verklaringen bij aanvang van de procedure wordt onderuit gehaald door de uitgebreide verklaringen die verzoekster heeft afgelegd over de vrees voor haar echtgenoot die haar steeds mishandelde. Bovendien is het argument van de bestreden beslissing dat verzoekster bij het begin van het persoonlijk onderhoud deze lacune niet heeft aangebracht niet determinerend, aangezien uit het administratief dossier blijkt dat deze doodsbedreigingen voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud expliciet werden gemeld. De kwetsieuze CGVS-vragenlijst dateert van 15 december 2020. Op 2 maart 2021 trad verzoeksters advocaat op in haar zaak. Op 23 april 2021 wenste zij, gelet op het persoonlijk onderhoud dat gepland was op 10 mei 2021, een aantal zaken te duiden per mail en documenten toe te voegen aan verzoeksters dossier. In haar mail werden de doodsbedreigingen gemeld, alsook objectieve achtergrondinformatie over de vervolging van vrouwen in El Salvador. Het persoonlijk onderhoud werd uitgesteld en had plaats op 24 juni 2021. Dat verzoekster bij het begin van het persoonlijk onderhoud zich slechts een opmerking op haar initiële verklaringen herinnerde, is op zich onvoldoende om de geloofwaardigheid van de doodsbedreigingen in twijfel te trekken.

Ten tweede, de Raad stelt vast dat de neergelegde en door verzoeksters echtgenoot ondertekende notariële akten van 16 november 2019 die betrekking hebben op de echtscheiding, de regeling van de alimentatie en de mandatering van verzoeksters zus, geen concreet element bevatten dat verzoeksters vrees voor haar echtgenoot kan wegnemen (Documenten, stuk 6, nrs. 7-8). Zelfs al zijn verzoeksters verklaringen, gelet op de inhoud van de notariële akten, op bepaalde punten moeilijk verenigbaar met de context waarin deze akten moeten zijn opgesteld, blijft voorgaande beoordeling overeind. Wat de toestemming voor verzoekster om met de kinderen naar België te reizen betreft (Documenten, stuk 6, nr. 13), blijkt overigens dat in die documenten tevens werd opgegeven dat zij op 10 februari 2020 zouden terugkeren naar El Salvador. Dit element werd niet in rekening gebracht in de bestreden beslissing. Bovendien hebben verzoekster en haar echtgenoot op 16 november 2019 een speciale volmacht verleend aan verzoeksters zus die advocate is (Documenten, stuk 6, nr. 8). Haar optreden bij de notaris was dus voldoende voor de toestemming voor verzoekster om met de kinderen naar België te reizen, die werd bekomen op 8 januari 2020. Op de toestemming voor verzoekster om met de kinderen naar België te reizen blijkt immers enkel de handtekening van verzoeksters zus die advocate is terug te vinden.

Ten derde, verzoekster wordt verweten dat zij geen hulp heeft gezocht bij de autoriteiten na de geuite doodsbedreigingen.

Hier zal worden onderzocht of de Salvadoraanse overheden bereid en in staat zijn om bescherming te bieden overeenkomstig artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dat stelt dat deze bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard moet zijn. Deze bescherming moet niet absoluut zijn en moet geen bescherming bieden tegen elk feit begaan door derden. Overheden hebben de plicht om burgers te beschermen, doch deze plicht dient geenszins een resultaatsverbintenis in te houden. De Raad herinnert eraan dat volgens artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet overheidsbescherming in het algemeen geboden wordt wanneer overheidsactoren redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoeker toegang heeft tot een dergelijke bescherming.

Onderhavige zaak bevat onweerlegbaar bewijs dat El Salvador een cultuur van *“machismo en familiaal geweld”* heeft. Verder, hoewel het dossier weerspiegelt dat er wetten en systemen bestaan om huiselijk geweld en verwante misdaden te vervolgen, kan de handhaving problematisch zijn, omdat de autoriteiten vaak niet reageren op verzoeken om hulp in verband met huiselijk geweld.

Het verzoekschrift wijst terecht op objectieve informatie waaruit blijkt dat de gerechtelijke autoriteiten die geconfronteerd worden met feiten van huiselijk geweld tegen vrouwen, de neiging hebben om de voorkeur te geven aan een proces van verzoening met de agressor door bemiddeling van een therapeut met het oog op het redden van het huwelijk - hetgeen de neiging heeft ernstig voorbij te gaan aan de belangen van de slachtoffers van huiselijk geweld.

Volgens een bron in de COI Focus “*El Salvador Veiligheidssituatie*” van 12 oktober 2020 is El Salvador in 2019 het meest gewelddadige land van Latijns-Amerika ten opzichte van vrouwen geworden. Volgens de Comisión Interamericana de Derechos Humanos (CIDH), naar aanleiding van waarnemingen tijdens een bezoek aan het land in december 2019, is El Salvador doordrongen van discriminerende sociaal-culturele modellen die ervoor zorgen dat geweld ten opzichte van vrouwen genormaliseerd en getolereerd wordt. Het algemene beeld dat wordt geschetst in de landeninformatie heeft het over een algemene straffeloosheid, ondanks het bestaan van een operationeel wetgevend en institutioneel kader ter verdediging van de rechten van vrouwen.

Volgens editie 2017 van de nationale enquête over geweld tegen vrouwen (Encuesta Nacional de la Violencia contra la Mujer) van de Algemene Directie voor Statistiek en Volkstellingen (Dirección General de Estadísticas y Censos, DIGESTYC) beslist slechts 6 % van de vrouwelijke slachtoffers van geweld (inclusief verkrachtingen, psychologisch geweld en ander misbruik) klacht in te dienen of bijstand te vragen. Volgens een artikel van Sky News van 6 maart 2020 blijft het femicidepercentage van El Salvador het hoogste ter wereld, ondanks een daling van 40 % in 2019 in vergelijking met 2018. Slechts 49 % van de gewelddadige overlijdens van vrouwen werd in 2019 femicide genoemd volgens het rapport van het IDHUCA van 2020. Het aantal vonnissen wegens femicide steeg in het eerste semester van 2019, 30 % had betrekking op een vrijspraak. Meer dan 50 % van de gedode vrouwen zijn tussen 18 en 40 jaar. Van 2012 tot half 2020 werden 3.015 vrouwen vermoord maar tot eind 2019 waren er slechts 259 veroordelingen wegens femicide. Meer dan de helft van de gevallen blijven ongestraft. In 2019 werden 230 gewelddadige overlijdens van vrouwen gemeld.

Volgens het Salvadoraanse Instituut voor de Ontwikkeling van de Vrouw (Instituto Salvadoreño para el Desarrollo de la Mujer, ISDEMU) sluiten femicides heel vaak een toenemende cyclus van niet-aangegeven agressie af. Het aantal femicides daalt maar niet de geweldfeiten die eraan voorafgaan. Jaar na jaar schommelt het aantal aangiften van geweld tegen vrouwen rond 20.000.

De commissaris-generaal volhardt in het standpunt dat verzoekster geen vervolging dient te vrezen bij een terugkeer naar El Salvador, omdat zij een beroep kon doen en zal kunnen doen op de Salvadoraanse politie en gerechtelijke instanties.

Vooreerst merkt de Raad op dat de redenen waarom het niet geloofwaardig is dat verzoekster geen bescherming heeft gezocht en die in bestreden beslissing worden vermeld zijn niet afdoende zijn, omdat er nog bijkomende elementen in acht moeten worden genomen.

Het loutere feit dat verzoekster in de periode 2014-2015 verwickeld was in een rechtszaak, waarbij er voor verzoekster redelijke overheidsbescherming voorhanden was, waar zij toegang toe had, volstaat *in casu* niet om te besluiten dat verzoekster deze bescherming moet kunnen of willen inroepen voor toekomstige daden van vervolging. Verzoekster gaf, zichtbaar emotioneel, trouwens aan dat zij die bescherming niet opnieuw wou inroepen, omdat zij deze heeft ervaren als een soort hel (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 8). Het door al die zittingen gaan vergde niet louter een psychologische tol, maar het liet duidelijk ook fysieke sporen na. Verzoekster vertelde dat zij niet meer at, niet meer sliep en zodanig vermagerde dat zij uiteindelijk op voorschrift van een dokter dranksupplementen moest nemen om aan gewicht te winnen (*Ibid.*, p. 15).

Verzoekster heeft de bijzondere context uitgelegd waarin zij aanvankelijk geen klacht durfde neer te leggen in 2014. Zij werd hiertoe gedwongen door de omstandigheden, omdat haar echtgenoot een klacht tegen haar had ingediend. Als onderdeel van haar verdediging tegen deze klacht verwees verzoekster naar de mishandelingen die zij had ondergaan. Onder druk en met de hulp van onder andere haar zus kon verzoekster zelf een klacht neerleggen, zodat de waarheid kon worden vastgesteld (*Ibid.*, p. 9).

Verzoekster wordt bijgetreden dat het voor een vrouw die het slachtoffer is van huiselijk geweld uiterst moeilijk is om hiervoor een klacht in te dienen. Dit is des te moeilijker in een patriarchale samenleving zoals die van El Salvador, waar huiselijk geweld wijdverspreid is, waar vrouwen die klagen een schuldgevoel wordt aangepraat en waar het huwelijk wordt beschouwd als een religieuze instelling die moet worden gevrijwaard. In deze context is het begrijpelijk dat verzoekster die psychisch en fysiek doodop was tijdens de gerechtelijke procedure in 2014, geen nieuwe klacht kon indienen, terwijl ze daadwerkelijke bescherming nodig had. Aldus zijn er gegronde redenen waarom niet van verzoekster kan worden verwacht dat zij zich tot de Salvadoraanse overheden wendt om bescherming te vragen.

Ook moet worden opgemerkt dat de Raad verzoeksters religieuze overtuiging, die niet ter discussie staat en wordt gestaafd (Documenten, stuk 6, nrs. 10-11) wel in de balans legt. Ondanks al het geweld is het complex voor haar om een klacht in te dienen, omdat zij empathie heeft voor een man van wie zij hield, omdat de kerk haar ook heeft geleerd om te vergeven, waardoor zij de fout heeft gemaakt en probeerde om in 2016 weer met hem samen te leven.

Tot slot merkt de Raad op dat het geweld ten aanzien van verzoeksters dochters onderbelicht bleef in de bestreden beslissing. Het ingediende verzoek om internationale bescherming wordt echter vermoed eveneens te zijn ingediend namens hen. De vraag hoe zij hulp moeten zoeken bij de autoriteiten en in welke mate zij zullen kunnen rekenen op bescherming, zorgt voor een preciaire situatie. Aldus is het passend om de bijlage bij het proces-verbaal met betrekking tot een incident dat haar dochter zou zijn overkomen in het opvangcentrum in België (Documenten, stuk 6, nr. 16), ook in verband te brengen met de subjectieve vrees die verzoekster heeft en met de redenen waarom zij niet kan terugkeren naar El Salvador.

Onderhavig geval doet zich voor in de context van huiselijk geweld, wat over het algemeen een unieke en onderscheiden kwestie betreft, die niet overeenkomt met de specifieke, cumulatieve voorwaarden van de definitie van “*sociale groep*” (artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet). De eerste voorwaarde van wat wordt verstaan onder een specifieke sociale groep is vervuld doordat verzoekster een vrouw is en “*leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven*”. Binnen de context van huiselijk geweld zal, de tweede voorwaarde, de kwestie of aanvaard wordt dat verzoekster behoort tot “*de groep die in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd*” echter afhangen van de feiten en het bewijs in elk individueel geval, met inbegrip van gedocumenteerde omstandigheden in het land, statistieken van rechtshandavingsinstanties, de ervaringen van verzoekster in het verleden en andere betrouwbare en geloofwaardige bronnen van informatie (Matter of A-R-C-G- et al., 26 I&N Dec. 388 (BIA 2014), United States Board of Immigration Appeals, 26 August 2014, https://www.refworld.org/cases,USA_BIA,5400846f4.html). Daargelaten de vraag of het loutere criterium een “*vrouw*” te zijn in El Salvador volstaat om de *nexus* met de vrees voor vervolging en de afwezigheid van bescherming aan te tonen, is de Raad van oordeel dat gelet op de feiten en het bewijs in onderhavige zaak, “*getrouwde vrouwen in El Salvador die niet in staat zijn om hun relatie te verlaten*” een herkenbare, specifieke sociale groep vormen die de basis kan zijn voor een nood aan internationale bescherming (artikel 48/3, § 3, van de Vreemdelingenwet).

Het argument in de nota met opmerkingen dat de commissaris-generaal niet inziet waarom verzoekster tot op heden haar bewering nog steeds gehuwd te zijn met haar echtgenoot niet kan staven, wordt niet aanvaard. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat verzoekster thans een nieuwe advocaat heeft aangesteld, een vriendin van haar moeder, waarmee ze blijkens haar verklaringen contact onderhoudt (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 7-8). Verzoekster wordt echter geloofd dat haar echtscheiding uitblijft, sinds haar echtgenoot beseftte dat verzoekster definitief was vertrokken met de kinderen. Dit werd mogelijk gemaakt door het speciale mandaat voor verzoeksters zus dat hij had ondertekend op 16 november 2019 (Documenten, stuk 6, nr. 8), waardoor er buiten zijn weten om een toestemming werd opgemaakt voor verzoekster om met de kinderen naar het buitenland te reizen.

Bovendien bleek verzoekster nergens veilig te zijn, aangezien haar echtgenoot zich tijdens hun feitelijke scheiding tegen verzoekster keerde op het ogenblik dat hij haar bij hun familie opzocht, waarbij hun confrontatie de aanleiding was tot fysiek geweld. Ook op de momenten waarop hij afsprak en omging met de kinderen waren er episodes van escalerend geweld.

In het licht van de voorgelegde relevante feiten in verband met de actuele situatie in El Salvador, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of zij aan vervolging is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden, de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoekster, acht de Raad het in haar geval niet redelijk om aan te nemen dat er bescherming van de Salvadoraanse autoriteiten voorhanden is.

Bijgevolg oordeelt de Raad dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP